ÎNVĂŢĂTURILE BIBLIEI

serie de studii bazate pe principiile
adevărurilor fundamentale adoptate de Consiliul
General al Bisericilor lui Dumnezeu
ediţie revăzută de
P. C. NELSOn

DEDICATA
„Bisericii lui Dumnezeu . . . către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi şi către toţi cei ce cheamă în vreun loc numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi ai nostru,
Har şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul nostru Isus Hristos".
I Corinteni 1, 2
INTRODUCERE
Materialul cuprins in această carte este o expunere simplă a principiilor fundamentale de credinţă, adoptate de Consiliul General al Bisericilor lui Dumnezeu (Assemblies of God).
Fără a constitui un curs complet de doctrină creştină, cartea poate servi predicatorilor, învăţătorilor de la şcoala duminicală, misionarilor şi altor creştini care vor să aibă o expunere concisă asupra acelor adevăruri biblice care sînt cele mai răspîndite şi în general acceptate de noi.
Autorul, trecut de mult din această viaţă, a fost întemeietorul Institutului Biblic din SW (South-Western Biblie Institute).
Recomand din tot sufletul această carte tuturor credincioşilor şi mai ales tineretului.
Ernest S. Williams
CUPRINS
1. Scriptura insuflată..... 11
2. Unicul Dumnezeu adevărat..... 19
3. Omul — căderea şi răscumpărarea sa 27
4. Mintuirea omului..... 37
5. Botezul în apă..... 47
6. Cina Domnului 55
7. Făgăduinţa Tatălui..... 61
8. Dovada botezului cu Duhul Sfint..... 71
9. Sfinţirea deplină..... 77
10. Biserica..... 83
11. Slujba divină şi evanghelizarea..... 91
12. Vindecarea divină 101
13. Speranţa binecuvintată (Răpirea)..... 107
14. Domnia de o mie de ani..... 115
15. lazul de foc..... 123
16. Un Cer nou şi un pămînt nou..... 127
Apendice: Timpul răpirii..... 133
STATUTUL ADEVĂRURILOR FUNDAMENTALE
Biblia este legea atotcuprinzătoare pentru credinţă şi practica noastră. Scopul acestui statut al adevărurilor fundamentale este de a pune bazele legăturii frăţeşti dintre noi (ca toţi să vorbim aceiaşi limbă I Cor. 1, 10; Fapte 2, 24). Frazele pe care le foloseşte sînt de natură omenească, dar conţinutul lor corespunde intru totul Evangheliei. Fără a avea pretenţia cuprinderii în întregime a adevărurilor divine, cartea acoperă totuşi nevoile noastre esenţiale în aceste probleme de bază.
Preambul la art. 5 din Constituţia (Statutul) Consiliului General al Bisericilor lui Dumnezeu, acest articol a fost citat în întregime aici şi apoi împărţit în capitole în paginile ce urmează.

1. SCRIPTURA INSUFLATĂ
Biblia este cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, descoperit omului, regula infailibilă a credinţei şi comportării, superioară conştiinţei şi raţiunii, dar nu contrară acesteia.
II Tim. 3, 15; II Petru 1, 20—21
1. SCRIPTURA INSUFLATĂ
Marea mişcare penticostală îşi are originea sa în dorinţa oamenilor de a se apropia cît mai mult de Dumnezeu, de a înţelege cit mai perfect Cuvîntul Său şi de a avea experienţe personale cu Dumnezeu corespunzătoare modelelor din Noul Testament. Ea este o reacţie la formalismul, răceala şi necredinţa ce caracterizează epoca

noastră. Poporul penticostal, mai mult ca altele, a experimentat în propria viaţă, puterea supranaturală a lui Dumnezeu, şi afirmă într-un glas divinitatea Scripturii şi infailibilitatea Cuvîntului inspirat.
Prin inspiraţia divină a Scripturilor noi înţelegem „influenţa divină, specială asupra minţilor celor ce au scris Biblia, astfel că lucrarea lor, exceptînd erorile de transcriere, şi presupu-nînd o justă interpretare, să constitue — luată la un loc — o regulă infailibilă pentru credinţă şi viaţă practică". — A. H. Sirong.
Pavel scrie lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune in neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare **bună"** (II Tim. 3, 16—17.)
Din textul de mai sus, cuvintele: „insuflată de Dumnezeu" in diferite limbi, au o traducere diferită. In toate limbile însă, sensul lor este de „inspiraţie divină". Petru spune, că oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit „minaţi" („împinşi") de Duhul Sfînt. (II Petru 1, 20—21.)
13
In Evrei 1, 1 citim că Dumnezeu „a vorbit" prin profeţi şi mai tîrziu, prin Fiul Său.
Oricine vrea să citească cu folos Biblia trebuie să aibă convingerea că toţi scriitorii ei, au vorbit şi au scris prin autoritatea divină şi că ei au fost călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu.
Toate acestea fac din Biblie, Cartea lui Dumnezeu, şi o deosebesc de toate celelalte scrieri din lume. Să analizăm pe scurt motivele, pentru care Biblia poate şi trebuie să fie considerată ca o carte de inspiraţie divină.
1. DOMNUL ISUS A ACORDAT VECHIULUI TESTAMENT TOATA CONSIDERAŢIA. El a acceptat această carte ca un cuvînt infailibil al lui Dumnezeu. (Matei 5, 18.)
2. CARTEA ESTE PRODUSUL UNEI MINŢI DE MAESTRU. 66 de cărţi aparţinind unui număr de circa 40 scriitori diferiţi, care au trăit in diferite locuri şi in diferite epoci, de-a lungul
II Petru 1, 20—21: .Fiindcă mai întîi de toate, să ştiţi că nici o proorocie din Scriptură nu se tilcuieşte singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, minaţi de Duhul Sfînt".
Printre persoanele sfinte care au scris minate de Duhul Sfînt noi întîlnim oameni de diferite clase sociale şl de diferite educaţii: unii au fost preoţi, ca Ezra, alţii poeţi, ca Solomon sau profeţi, ca Isaia; războinici, ca David, păstori ca Amos; bărbaţi de stat, ca Daniel; învăţaţi, ca Moise şi Pavel; pescari şi fără carte, ca Petru şi loan. Din aceştia unii au alcătuit legi, ca Moise; alţii au scris istorii ca losua; psalmi ca David, proverbe ca Solomon; profeţii ca Ieremia, biografii ca evanghelişti, scrisori ca apostoli.
„In ce priveşte locurile, scrierile s-au alcătuit la distanţe mari unele de altele, ca de pildă, deşertul din Arabia, sau ludeea, şcolile profeţilor din Betel şi lerlhon, palatul din Babilon etc." (Din „Ermineutica" lui Erik Lunds.)
14
a 16 secole, fiecare scriind, fără să-şi dea seama, o parte dintr-un tot final, fără a se contrazice unul cu celălalt — toate acestea nu se pot explica decit prin aceea, că la baza acestei opere unice şi universale, a stat o minte de maestru care a dirijat totul. (I Petru 1, 10—11; Apoc. 19, 10; loan 5, 39. 46; Luca 24, 27.)
3. TIPURILE, SIMBOLURILE SI CEREMONIILE SÎNT MĂRTURII. Profeţiile privind persoana Domnului Isus sint minunate, dar mult mai extraordinare sint imaginile istoriei lui Isus ce le descoperim în biografia patriarhilor, în construcţia cortului şi a templului, in ritualurile, jertfele şi ceremoniile ca şi in alte prototipuri şi umbre ale Vechiului Testament.
4. PROFEŢIILE BIBLICE DOVEDESC DIVINITATEA CĂRŢII. Nimeni altul afară de Atotputernicul Dumnezeu nu putea implini ceea ce a fost profeţit cu atita minuţiozitate de prooroci, care s-au referit la anumite persoane, oraşe, naţiuni şi omenire, dar mai ales la amănuntele naşterii, lucrării, vieţii,
I Petru 1, 10—11: „Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mintuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei cind vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate".
Apoc. 19, 10: .Şi m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: .Fereşte-te să faci una ca asta! Eu sînt un împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu inchină-te! (Căci mărturia lul Isus este duhul proorociei)".
loan 5, 39. 46: .Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că in ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Căci dacă aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine, pentru că el a scris despre Mine".
Luca 24, 27: .Şi a început de la Moise şi de la toţi proorocii, şi le-a tîl-cuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El."
15
morţii şi învierii Domnului Isus, sfîrşind cu revenirea Sa glorioasă. (I Petru 1, 10—11.)
5. MODELELE MORALE ALE BIBLIEI DOVEDESC DIVINITATEA ACESTEIA. Învăţăturile Bibliei constitue modelele morale cele mai înalte. Ele arată un standard moral atît de ridicat, incit omul nu-l poate atinge decît cu un sprijin divin. De altfel, religiile păgine au zeii lor imorali, în timp ce Dumnezeul biblic „locueşte într-o lumină, de care nu poţi să te apropii. . ." (I Tim. 6, 16). Dumnezeul nostru poate spune: „Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfînt". (I Petru 1, 16.) Domnul nostru nu se mulţumeşte pină nu desăvîrşeşte sfinţenia Sa în noi, pînă nu ajungem neprihăniţi, „fără pată, fără zbircitură sau altceva de felul acesta" (Efes. 5, 27). O astfel de ţintă este deasupra oricărei limite de pricepere a omului lumesc.
6. CREATORUL OMULUI ESTE AUTORUL CÂRTII. Biblia descoperă omului fiinţa sa şi-l pătrunde atît de adînc, cum nici o altă scriere nu o poate face (Evrei 4, 12).
7. BIBLIA DESCOPERĂ SINGURA CALE DE MÎNTUIRE. Singurul Dumnezeu poate arăta omului drumul iertării şi al curăţirii de păcat, al eliberării de obiceiurile rele şi de puterile întunericului. In Evanghelii, calea mîntuirii este arătată atît de clar încît o poate înţelege şi cel mai neînvăţat om, după cum, pe de altă parte, chiar şi omul cel mai înţelept nu poate să pătrundă întreaga adîncime a înţelepciunii divine. (Romani 11, 33—36.)
Romani 11, 33—36: „O, adincul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeul Cît de nepătrunse sînt judecăţile Lui şi cît de neînţelese sînt căile Luil Şi în adevăr, cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întîi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El şl pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în vecii Amin."
16
8. LUMEA RECUNOAŞTE DIVINITATEA BIBLIEI. Oameni de toate rangurile recunosc faptul că Biblia este o

Carte deosebită. Ea a fost tradusă pînă acum în mai multe limbi ca oricare alta, şi depăşeşte în circulaţie, vînzare şi răspîndire pe glob, pe toate celelalte. S-au scris biblioteci întregi pentru interpretarea Bibliei şi toţi înţelepţii se pleacă în faţa ei.
9. DIN ROADELE El, CUNOAŞTEM CA ACEASTĂ CARTE ESTE DIVINĂ. In orice loc unde Biblia a fost citită, predicată şi împlinită (trăită) ea a transformat atit viaţa individuală a oamenilor cit şi viaţa naţiunilor întregi. Roadele ei au fost întotdeauna bogate şi binefăcătoare. Neglijarea Cuvîntului lui Dumnezeu, însemnează păcat, suferinţă şi îngrijorare.
10. BIBLIA TOTDEAUNA VA SUPRAVIEŢUI. Ea a rezistat atît atacurilor tuturor inamicilor cît şi interpretărilor greşite ale prietenilor ei. Gloanţele necredinţei au lovit-o de multe ori, dar nici măcar o turlă din castelul măreţ al adevărului ei nu a putut fi clătinată. (Ps. 119, 89; Matei 5, 18.)
Psalm 119, 89: „Cuvîntul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci in ceruri".
Matei 5, 18: „Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul şi pămîntul, nu va trece o iotă sau o frintură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile".
Nu există nici o carte, mal persecutată de către inamicii ei şi mai torturată de către prietenii ei, ca Biblia. („Ermineutica" — Lund.)
In timpul ultimului secol au fost descoperite numeroase manuscrise ale Vechiului şi Noului Testament, ajutînd pe teologi să dea o interpretare şi mai bună Scripturilor.
17
2. UNICUL DUMNEZEU ADEVĂRAT
Singurul Dumnezeu adevărat S-a descoperit pe Sine prin cuvintele: „EU SÎNT", — formînd trinitatea: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt.
Deut. 6, 4; Marcu 12, 29; Isaia 43, 10—11; Matei 28, 19; Luca 3, 22
DUMNEZEIREA ADORATĂ
a) Definirea termenilor
Termenii .Trinitate' şi .Persoane" folosiţi în legătură cu dumnezeirea, deşi nu sint pomeniţi in Biblie, sînt cuvintele în armonie cu Scriptura şi prin ele noi putem transmite altora doctrina lui Hristos cu totul deosebită de alte credinţe in diferiţi .zei". In felul acesta, noi putem vorbi despre Domnul Dumnezeul nostru, ca despre un singur Domn, ca Trinitate sau ca o fiinţă în trei persoane, fără a ne abate de la Scriptură (ex. Matei 28, 19; II Cor. 13, 14; loan 14, 16—17).
b) Distincţii şi relaţii în Dumnezeire
Hristos a vorbit adeseori despre persoanele Dumnezeirii, despre relaţiile dintre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfint, dar aceste relaţii nu se pot explica, căci ele sînt de nepătruns pentru mintea noastră. (Luca 1, 35; I Cor. 1, 24; Matei 11, 25—27; 28, 19; II Cor. 13, 14; I loan 1, 34.)
c) **Unitatea dintre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt**
Există ceva care deosebeşte pe fiecare persoană în parte, şi care totuşi ii uneşte. Tatăl a născut pe Fiul şi Duhul Sfînt purcede de la amindoi. Datorită unităţii, noi vorbim despre un singur Dumnezeu, atotputernic, (loan 1, 18; 15, 26; 17, 11. 21; Zaharia 14, 9.)
d) **Identitatea şi cooperarea in Dumnezeire**
Tatăl, Fiul şi Duhul Sfint nu sînt **identice** cînd este vorba de persoană, nu se **confundă,** cînd este vorba de relaţii, nu sînt **împărţite** cînd ne referim la Dumnezeire, nu sînt **opuse** la conlucrare. Fiul este în Tatăl şi Tatăl este în Fiul, în ce priveşte relaţiile. Fiul este cu Tatăl şi Tatăl este cu Fiul, în ce priveşte **părtăşia.** Tatăl nu este de la Fiul, dar Fiul este de la Tatăl, în ce priveşte **autoritatea.** Duhul Sfînt este de la Tatăl şi Fiul, fiindu-le asemănător în natură, relaţii, cooperare (conlucrare) şi autoritate. In acest fel, nici o persoană din Dumnezeire nu există şl nu lucrează separat sau independent una de cealaltă, (loan 5, 17—30. 32. 37; loan 8, 17—18.)
21
e) Titlul: Domnul Isus Hristos
Denumirea .Domnul Isus Hristos" a devenit un nume propriu, care nu a fost întrebuinţat în Noul Testament nici pentru a desemna pe Tatăl, nici pentru Duhul Sfint. Acest nume aparţine exclusiv „Fiului lui Dumnezeu". (Romani 1, 1—3. 7; II loan 3.)
f) Domnul Isus Hristos: „Dumnezeu cu noi"
Domnul Isus Hristos, prin natura Sa divină şi veşnică, este Fiul lui Dumnezeu, dar prin natura umană, este fiul omului. De aceea, noi spunem că este în acelaş timp şi Dumnezeu şi om deci „Emanuel", Dumnezeu cu noi. (Matei 1, 23; I loan 4, 2. 10. 14; Apoc. 1, 13. 17.)
g) Titlul: „Fiul iui Dumnezeu"
Referindu-ne la veşnicie, spunem: .Fiul lui Dumnezeu", iar la timp .Fiul omului" (Matei 1, 21—23; II loan 3, 1; I loan 3, 8; Evrei 7, 3. 11—13).
h) Călcarea doctrinei Iu! Hristos
A nu recunoaşte că Tatăl este veşnic şl că Fiul este de asemenea veşnic, deşi a venit in timp, înseamnă o neglijare a doctrinei sfinte. (II loan 9; loan 1, 1. 2. 14. 18. 29. 49; 8, 57—58; I loan 2, 22—23; 4, 1—5; Evrei 12, 2.)
i) Proslăvirea lui Isus Hristos ca Domn
Fiul Iul Dumnezeu, curăţindu-ne de păcat, s-a aşezat la dreapta Tatălui, de unde a trimis pe Duhul Sfint. (Evrei 1, 3; I Petru 3, 22; Fapte 2, 32—36; Romani 14, 11; I Cor. 15, 24—28.)
j) Aceiaşi slavă si Tatălui şi **Fiului**
Avînd în vedere că Tatăl a încredinţat Fiului toată judecata, cerindu-ne închinare deplină, trebuie să acordăm Fiului toate atributele Dumnezeirii, proslăvindu-L deopotrivă ca şi pe Tatăl, (loan 5, 22—23; I Petru 1, 8; Apoc. 5, 6—14; Fii. 2, 8—9; Apoc. 7, 9—10; 4, 8—11.)
22
2. UNICUL DUMNEZEU ADEVĂRAT
Biblia nu pierde timpul cu dovezi despre existenţa lui Dumnezeu, iar pe atei îi numeşte „nebuni". Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu" (Ps. 14, 1).
Toate rasele de oameni au cîte o concepţie cu privire la Dumnezeu sau la zei. Biblia ne face cunoscut adevărata natură şi adevăratele însuşiri ale singurului Dumnezeu viu şi adevărat. Zugrăvirea biblică a Fiinţei Supreme este cel mai nobil şi mare gind pe care l-a putut avea vreodată omul. înainte de a arăta învăţăturile biblice privind adevărul, să prezentăm citeva doctrine false privind persoana lui Dumnezeu şi în continuare să vedem şi

adevărul biblic.
1. BIBLIA ESTE ÎMPOTRIVA MATERIALISMULUI, împotriva părerii că universul constitue totul şi in afară de el nu mai e nimic. Mulţi oameni de ştiinţă şi filozofi au încercat să zeifice materia şi legile naturii, căutînd să-L elimine pe Cel „care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi" (Efes. 4, 6). Citiţi descrierea sublimă a lui Dumnezeu, făcută de Isaia (cap. 40). întregul univers material nu înseamnă mai mult pentru Dumnezeu, ca respiraţia pentru un om. Isus a spus: „Dumnezeu este Duh" (loan 4, 24).
2. BIBLIA ESTE ÎMPOTRIVA POLITEISMULUI, adică a credinţei in mai mulţi dumnezei. Totuşi, poiiteiştii reprezintă şi
23
azi încă, peste jumătate din omenire. .Ascultă, Israel! Domnul Dumnezeul nostru, este singurul Domn". (Deut. 6, 4.)
3. BIBLIA ESTE ÎMPOTRIVA PANTEISMULUI, care susţine că .Dumnezeu este totul — şi totul este Dumnezeu", ceea ce alcătuieşte piatra de temelie a grupării denumite „Chris-tian Science" (Ştiinţa Creştină). Dumnezeu nu este ceva impersonal, o minte universală, suma şi substanţa spirituală a tot ce există. Dumnezeu este şi in tot ceea ce există, dar şi deasupra tuturor şi independent de tot ce există, după cum spune epistola către Evrei „El, oglindirea slavei şi în-tipărirea fiinţei Lui" (1, 3) „chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Coloseni 1, 15).
4. BIBLIA ESTE ÎMPOTRIVA DEISMULUI, care susţine că există un creator suprem al tuturor lucrurilor, dar atît de departe de noi, de-asupra noastră, încît nu putem comunica cu El, cererile neajungînd pînă acolo. „Ochii Domnului sînt peste cei fără prihană şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor" (Ps. 34, 15). Domnul Isus a spus că nici măcar o vrabie nu cade pe pământ fără voia Tatălui. (Matei 10, 29.)
5. „TEISMUL CREŞTIN" este doctrina biblică asupra divinităţii. „Teismul" (de !a grecesul theos «• Dumnezeu) susţine că singurul Dumnezeu adevărat este prezent in Universul Său, şi că urechea Lui este deschisă la strigătele copiilor Săi. Teismul creştin este totalitatea şi esenţa învăţăturilor Domnului nostru Isus Hristos şi a apostolilor privind eternitatea Durnnezeirii.
6. DUMNEZEUL BIBLIC ESTE INFINIT IN DESĂVÎRŞIREA SA. El este necreat, veşnic, izvorul tuturor lucrurilor. El este atotputernic. Prin aceasta înţelegem că puterea Lui nu are
24
limite. El este atotinţelept şi atotştiutor. El poate auzi orice strigăt de al nostru. El este nesfirşit în sfinţenie şi dragoste şi locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia. (I Timo-tei 6, 15—16.)
7. DOMNUL ISUS ESTE DESCOPERIREA TOTALĂ SI FINALĂ A LUI DUMNEZEU. El este radiaţia gloriei (slavei) Tatălui. (Evrei 1, 3.) loan 1, 18: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut".
Cuvîntul „L-a făcut cunoscut" înseamnă scoaterea la lumină a ceea ce era ascuns, misterios, necunoscut. Este exact opera Domnului Isus pentru omenirea săracă şi oarbă. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (loan 14, 9).
8. DUMNEZEUL BIBLIC ESTE DESCOPERIT IN SFÎNTA TREIME. Nu este vorba de 3 dumnezei ci de o Dumnezeire în trei persoane. Este o taină care depăşeşte orice pricepere, loan 14, 23: „Isus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvîntul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El şi vom locui împreună cu el." loan 14, 16: „Si Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mîngîietor care să rămină cu voi în veac".
Este foarte bine a avea o concepţie bună, corectă privind adevărurile biblice, cunoscînd multe despre El. Dar adevărul cel mai important, experienţa de zi cu zi, este a-L cunoaşte personal. Isaia 57, 15: „Căci aşa vorbeşte Cel Prea înalt, a

I Tim. 6, 15—16: „Arătarea Domnului nostru Isus Hristos care va fi făcută la vremea el de fericitul şl singurul Stăplnltor, împăratul împăraţilor şl Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locueşte tntr-o lumină, de care nu poţi să te apropii, pe care niclun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea şl care are cinstea şl puterea veşnică!" Amin.

25
cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfînt." .Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie; dar sînt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite."
Iov 22, 21: „Imprieteneşte-te dar cu Dumnezeu, şi vei avea pace; te vei bucura astfel iarăşi da fericire", loan 17, 3: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu".
Doctrina Trinităţii se obsearvă în aproape toate cărţile Noului Testament.
loan 14, 16: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi in veac." l loan 2, 1: „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit", loan 14, 16. 26: „Si Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac; Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu", loan 15, 26: „Cînd va veni Mingîietorui, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine", loan 16, 7: „Totuşi vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite".
3. OMUL — CĂDEREA Şl RĂSCUMPĂRAREA SA
Omul a fost creat bun şi drept, pentru că Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră". Dar, prin călcarea conştientă a poruncii, omul a căzut şi singura lui speranţă de ridicare, a rămas Isus Hristcs, Fiul lui Dumnezeu.
Gen. 1, 26. 31; 3, 1—7; Rom. 5, 12—21

26

3. OMUL — CĂDEREA ŞI RĂSCUMPĂRAREA SA

Subiectul de mai sus cu două teme, este prea larg pentru a putea fi tratat aici în amănunţime, lată numai cîteva scurte precizări in legătură cu acestea:

1. OMUL A FOST CREAT DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU. El a fost creiat drept, bun şi înzestrat cu înţelepciune, conştiinţă şi voinţă, astfel incit să poată domina toate fiinţele de pe pămînt, exersindu-şi voinţa după bunul său piac (Gen. 1, 26; Ps. 84, 8).

2. ACEASTĂ BOGATĂ ÎNZESTRARE A OMULUI CU INTELIGENŢĂ, CONŞTIINŢĂ ŞI VOINŢĂ, L-A RIDICAT MULT DEASUPRA ANIMALELOR ŞI I-A PERMIS ŞĂ INTRE ÎN PĂRTĂŞIE CU DUMNEZEU. Puterea omului de a alege între

Gen. 1, 26: .Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru după asemănarea Noastră; el să stăpinească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul şi peste toate tirîtoarele cari se mişcă pe pămînt".

Psalm 8, *A*—8: „Imi zic: Ce este omul, ca să Te gîndeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi In seamă? L-ai făcut cu puţin mai pe jos decît Dumnezeu şi l-ai încoronat cu slavă şi cu cinste, l-ai dat stăpînire peste lucrurile mîinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele Iul: oile şi boli laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului şl peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor".

29

bine şi rău, a inclus posibilitatea alegerii mai degrabă a răului, atrăgînd după sine neascultarea. Inteligenţa sa însă l-a făcut pe deplin responsabil pentru toate acţiunile sale. (Luca 12, 47—48; losua 24, 15.)

3. DIAVOLUL LUÎND ÎNFĂŢIŞAREA UNUI ŞARPE A SĂDIT ÎN MINTEA LUI EVA ÎNDOIALA CU PRIVIRE LA ADEVĂRUL SPUSELOR LUI DUMNEZEU. „Oare a zis Dumnezeu?" a fost prima întrebare pusă vreodată in lumo — (Gen. 3, 1); şi imediat un răspuns care încolăceşte ca şi corpul şarpelui, „Hotărît, că nu veţi murii" (Gen. 3, 4.) Diavolul s-a folosit de cuvintele care arată bunătatea lui Dumnezeu. Şi Eva a fost cîştigată de aceste linguşiri, a mincat şi a dat şi bărbatului să mănînce. (Gen. 3, 5—6.)

4. CĂDEREA A DESCHIS PORŢILE PENTRU PĂCAT, GRI-JURI SI MOARTE ASUPRA FAMILIEI OMENEŞTI. (Gen. 3, 7__24; Rom. 5, 12—19; I Cor. 15, 21.)

Luca 12, 47—48: .Robul acela, care a ştiut voia stăpînului său, şl nu s-a pregătit deloc, şl n-a lucrat după voia Iul, va fi bătut cu multe lovituri, dar cine n-a ştlut-o, şl a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puţine lovituri. Cui I s-a dat mult I se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult i se va cere mai mult".

losua 24, 15: „Şl dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să-1 slujiţi: sau dumnezeilor cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Riu, sau dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Cît despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului".

Gen. 3, 5—6: .Dar Dumnezeu ştie că în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii şl veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mincat şl plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă mintea cuiva. A luat deci din rodul lui, şl a mîncat; a dat şl bărbatului ei, care era lingă ea şl bărbatul a mîncat şl el".

30

5. ÎNTREAGA ISTORIE, CONŞTIINŢA ŞI INTELIGENŢA UMANĂ ESTE MARTORĂ CORUPERII UNIVERSALE A OMULUI. Prin corupere, noi înţelegem că natura morală, intelectuală şi spirituală a omului a fosi pervertită şi denaturată. In loc să iubească sfinţenia, omul căzut are o încli-

Gen. 3, 7—24: „Atunci li s-au deschis ochii la amîndoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şl şi-au făcut şorţuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei. Şi omul şi nevasta lui s-au ascuns de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om şi a zis: „Unde eşti?" El a răspuns: „Ţi-am auzit glasul în grădină şl mi-a fost frică pentru că eram gol şi m-am ascuns." Si Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva al mîncat din pomul clin care-ţi poruncisem să nu mănînci?" Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-al dat-o ca să fie lîngă mine, ea mi-a dat din pom şi am mîncat". Şi Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce-ai făcut?" Femeia a răspuns: „Şarpele m-a amăgit şi am mîncat din pom". Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe cîmp, în toate zilele vieţii tale să te tîrăşti pe pîntece şi să mănînci ţărînă. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, intre sămînţa ta şi sămînţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul şi tu ii vei zdrobi călciiul". Femeii i-a zis: „Voi măr! foarte mult suferinţa şi însărcinarea ta; cu dureri vel naşte copii, şi dorinţele tale se vor ţinea după bărbatul tău, Iar el va stăpîni peste tine."

Omului i-a zis: „Fiindcă al ascultat de glasul nevestii tale şl al mîncat din pomul despre care îţi poruncisem: „Să nu mănînci deloc din el", blestemat este acum pămintul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şl pălămidă să-ţi dea şi să mănînci iarba de pe cîmp. In sudoarea feţii tale să-ţi măninci piinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci ţarină eşti şl în ţărînă te vel întoarce." Adam a pus nevestei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şl nevestei lui haine de piele şi l-a îmbrăcat cu ele. Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscind binele şi răul, să-l împiedecăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mîna, să ia şi din pomul vieţii, să mănînce din el şi să trăiască în veci." De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pămîntul din care fusese luat. Astfel a Izgonit El pe Adam; şl la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi care să invîrtească o sabie învăpăiată ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii."

31

naţie vicioasă spre păcat şi fapte rele. Numai harul lui Dumnezeu poate birui această natură rea a omului, făcînd din el „o făptură nouă" în Hristos. (I! Cor. 5, 17.) Această corupere afectează pe om din toate punctele de vedere provocîndu-i „gînduri deşarte" (Rom. 1, 21), ţinîndu-l

Romani 5, 12—19: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul in lume şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit. . . (Căci înainte de lege păcatul era în lume, dar păcatul nu este ţinut în seamă, cită vreme nu este o lege. Totuşi moartea a domnit de la Adam pînă la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui care avea să vină. Dar cu darul fără plată nu este ca şi cu greşeala; căci, dacă prin greşeala unui singur om cei mulţi au fost loviţi cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul, pe care ni L-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi. Şi darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul a adus osînda; dar darul fără plată venit în urma multor greşeli a adus o hotărîre de iertare. Dacă deci, prin greşeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea harul şi darul neprihănirii, vor domni în viaţă prin acel unul singur care este Isus Hristosl) . . . Astfel dar, după cum printr-o singură greşeală a venit o osîndă, care a lovit pe

toţi oamenii, tot aşa, printr-o singură hotărire de iertare a venit pentru toţi oamenii, o hotărîre de neprihănire care dă viaţă, căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost făcut păcătoşi, tot aşa prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi."
I Cor. 15, 21: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea morţilor".
II Cor. 5, 17: „Căci, dacă este cineva in Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: lată că toate lucrurile s-au făcut noi."
Romani 1, 21—22: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulţumit; ci s-au dedat la gîndlri deşarte şi inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sînt înţelepţi şi au înebunit."
32
în întuneric, iar Dumnezeu îl lasă în voia minţii lui. (Romani 1, 28. 31.) Omul a pierdut astfel puterea de a deosebi binele de rău (Isaia 5, 20).
La Romani 3, 9—18 este descrisă pe larg purtarea omului decăzut. Comparaţi Romani 1, 18—32 şi Filipeni 3, 19.
6. ACEASTĂ CORUPŢIE ATINGE FIINŢA OMENEASCĂ ÎN ÎNTREGIME: MINTAL, MORAL, SPIRITUAL ŞI FIZIC. Este
Romani 1, 28—31: .Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conştiinţa lor, Dumnezeu i-a lăsat in voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri nelegiuite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de cur-vie, de viclenie, de lăcomie, de răutate, plini de pismă, de ucidere, de ceartă, de înşelăciune, de porniri răutăcioase; sînt poftitori, birfitori, urî-tori de Dumnezeu, obraznici, trufaşi, lăudăroşi, născocitori de rele, neascultători de părinţi, fără pricepere, călcători de cuvint, fără dragoste firească, neînduplecaţi, fără milă."
Isaia 5, 20: „Vai de cei ce numesc răul binele, şi binele rău, care spun că întunericul este lumină şi lumina este întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă şi dulceaţa în loc de amărăciune."
Romani 3, 9—19: „Ce urmează atunci? Sîntem noi mai buni decit ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toţi, fie iudei, fie greci, sînt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gîtlejul lor este un mormînt deschis; Se slujesc de limbile lor ca să înşele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem şi de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sînge; prăpădul şi pustiirea sînt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor". Ştim însă că tot ce spune legea, spune celor ce sînt sub lege, pentru ca orice gură să fie astupată şi toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu."
Fiecare om ştie că nu este ceea ce trebuie să fie şi nici ceea ce vrea să fie, decît prin harul lui Dumnezeu. Toţi îşi dau seama de înclinaţia ce există către ce e rău. Ziarele sînt pline de fapte ce atestă decăderea omului. Nu trebuie să fim învăţaţi ce e păcatul, pentrucă firea noastră ştie de la sine că, „sîntem născuţi în păcat".
33

absolut universală. Romani 3, 19 şi toate acestea se petrec cu toate că omul nu se trage din animal.
7. HRISTOS — RĂSCUMPĂRĂTORUL NOSTRU A FOST ISPITIT ÎN TOATE — CA ŞI NOI. (Matei 4, 1—11; Evrei 4, 1—15.)
El a plătit tot preţul răscumpărării noastre (Matei 20, 28), a devenit jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre (I loan
Efeseni 2, 1—3: „Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fii neascultării. Intre ei eram şi noi toţi odinioară cînd trăiam in poftele firii noastre pămînteşti, cînd făceam voile firii pămînteşti şi ale gîndurilor noastre şl eram din fire copii ai mîniei, ca şi ceilalţi".
Matei 4, 1—11: .Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit 40 de zile şi 40 de nopţi; la urmă a fiămînzit. Ispititorul s-a apropiat de El şi i-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă piini." Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăieşte numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu". Atunci diavolul L-a dus in sfînta cetate, L-a pus pe streaşină templului şi l-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi, să vegheze asupra Ta; şi ei te vor lua pe mîini, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră. „De asemenea este scris" a zis Isus: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău". Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărăţiile lumi! şi strălucirea lor şi l-a zis: „Toate aceste lucruri Ti le voi da Tie, dacă Te vei arunca cu faţa la pămînt şi Te vei închina mie". „Pleacă, satano", l-a răspuns Isus. „Căci este scris": «Domnului Dumnezeului tău să te închini şl numai Lui să-l slujeşti". Atunci diavolul L-a lăsat. Si deodată au venit la Isus nişte îngeri şi au început să-l slujească.
Evrei 4, 15: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care in toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi dar fără păcat."
Matei 20, 28: Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.
34
2, 2), a fost făcut păcat pentru noi, deşi a fost neprihănit (II Cor. 5, 21) şi a făcut o deplină ispăşire pentru păcatele noastre de totdeauna (Romani 5, 6—21; Efeseni 1, 7).
8. PĂCATUL, RUŞINEA OMULUI PE DE O PARTE ŞI HARUL RĂSCUMPĂRĂTOR AL LUI DUMNEZEU PE DE ALTĂ PARTE, CONSTITUE CONŢINUTUL BIBLIEI. „Căci unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult". (Rom. 5, 20.)
I loan 2, 2: El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
II Cor. 5, 21: Pe cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu in El.
Romani 5, 6—21: Căci, pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiţi. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atît mai mult acum, cind sintem socotiţi neprihăniţi prin singele Lui, vom fi mîntuiţi prin El de mînia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmaşi am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum cind sîntem împăcaţi cu El vom fi mîntuiţi prin viaţa Lui.
Şi nu numai atît, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea. De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul in lume şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit. . . (Căci înainte de lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ţinut în seamă cîtă vreme nu este o lege. Totuşi moartea a domnit, de la Adam pînă la Moise chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de

lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a celui ce avea să vină. Dar cu darul fără plată nu este ca şi cu greşeala; căci, dacă prin greşeala unui singur om, cei mulţi au fost loviţi cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul pe care ni L-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi. Şi darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit, căci judecata venită de la unul a adus osinda; dar, darul fără plată venit în urma multor greşeli a adus o hotarire de iertare. Dacă deci, prin greşeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur,
35
Mulţumim lui Dumnezeu că planul divin de răscumpărare ajunge pină la cel din urmă păcătos, ridicindu-l la o viaţă plină de biruinţă, fericire, sfinţenie şi care se extinde asupra sufletului, duhului şi trupului. (Gen. 3, 7—19; Rom. 8, 19—23.)
cu mult mai mult cei ce primesc în toată plinătatea harul şi darul neprihănirii, vor domni in viaţă prin acel unul singur care este Isus HristosI) . . . Astfel dar, după cum printr-o singură greşeală a venit o osindă care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa printr-o singură hotărire de iertare a venit pentru toţi oamenii o hotărire de neprihărire care dă viaţa. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unul singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi. Ba încă şi legea a venit pentru ca să se înmulţească greşeala; dar unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpinit dind moartea, tot aşa şi harul să stăpînească dînd neprihănirea ca sâ dea viaţă veşnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.
Efesenl 1,7: In El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său.
Romani 8, 19—23: De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deşertăciunii — nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o — cu nădejdea insă, că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim, că pînă in ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii. Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dinţii roade ale duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea adică răscumpărarea trupului nostru.
36
4. MINTUIREA OMULUI
a) Condiţiile pentru mîntuire:
Harul lui Dumnezeu, care aduce mintuire, a fost arătat tuturor oamenilor, prin pre-dicarea pocăinţei... şi omul este mîntuit prin spălarea de păcat şi înnoirea duhului sfînt, devenind prin har şi credinţă moştenitor al lui Dumnezeu în speranţa vieţii veşnice.
Tit 2, 11; Rom. 10, 13—15; Luca 24, 47; Tit 3, 5—7
b) Dovezile mîntuirii:
Dovada interioară a mîntuirii celui credincios este mărturia duhului (Rom. 8, 16); dovada exterioară este o viaţă de sfinţenie şi neprihănire.
4. M1NTUIREA OMULUI
Acest mare cuvînt mîntuire (salvare) constitue subiectul întregii Biblii şi tema fiecărei predici. Fiecare cintare din biserică, fără excepţie, se referă la marea salvare realizată de Isus Hristos. In acest cuvint se ascund şi multe alte noţiuni ca: îndreptăţire, răscumpărare, har, împăcare, iertare, sfinţire şi înălţare.
CONDIŢIILE MÎNTUIRII
1. MÎNTUIREA VINE DE LA DUMNEZEU ŞI NU DE LA OM. (Luca 3, 6.) Concepută de Dumnezeu Tatăl, cîştigată de Fiul Său şi desăvirşită de Duhul Sfînt, rnîntuirea a fost dată în dar omului fără ca el să aibă vreo altă parte de contribuţie la această lucrare decit acceptarea ei. (Rom. 6, 23; Luca 19, 10.)
Imediat ce omul a păcătuit, Dumnezeul nostru a anunţat marele Său plan de mîntuire (Gen. 3, 15).
Luca 3, 6: Şi orice făptură va vedea mîntuirea lui Dumnezeu.
Romani 6, 23: Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată a lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru.
Luca 19, 10: Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut.
Genesa 3, 15: Vrăjmăşie voi pune Intre tine şi femele, intre sămînţa ta şi sămînţa ei. Aceasta iţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcîiul.
39
2. MÎNTUIREA NUMAI PRIN ISUS HRISTOS (Luca 19, 10). El este preţul de răscumpărare, (Matei 20, 28) jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre (I loan 2, 2), împăcarea noastră (Romani 5, 11), iertarea noastră (Efeseni 1, 5) „căci fără vărsare de sînge nu este iertare" (Evrei 9, 22).
3. MÎNTUIREA SE CAPĂTĂ PRIN HAR ŞI NU PRIN FAPTE. (Efes. 2, 8—10.) Apostolul Pavel arată limpede faptul că prin propriile noastre fapte oricît de bune ar fi ele, nu vom reuşi în niciun caz să ne mîntuim. Numai harul lui Dumnezeu poate realiza aceasta. In Epistola către Romani (cap. 1) Pavel dovedeşte că neamurile care nu au primit descoperirea directă de !a Dumnezeu — „legea" sînt pierdute pentru că nu au urmat lumina care li s-a dat. De asemenea, Evreii care au avut legea, nu au vrut să umble in această lumină (cap. II). De aceea şi unii şi alţii sînt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu (Rom. 3, 19—20).
4. MÎNTUIREA ESTE REZERVATĂ IN ÎNTREGIME PENTRU OM. **(Isaia** 53, 1—10; Rom. 8, 19—23.) Mintuirea nu se
Fapte 4, 12: In nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mîntuiţi.
Efeseni 2, 8—10: Căci prin har aţi fost mintuiţl, prin credinţă şi aceasta nu vine de la voi ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte că să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea Lui şi am fost ziditi în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care Ie-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.
Isaia 53, 1—10: Cine a crezut in ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o Odraslă slabă, ca un lăstar care lese dintr-un pămint uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile şi înfăţişarea Lui n-avea nimic ca să ne placă. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că iţi întorceai faţa dela El şi noi nu L-am
40
referă numai la iertarea păcatelor şi la îndreptăţirea înaintea lui Dumnezeu. Aceasta cuprinde atît mîntuirea sufletului cit şi salvarea trupului de boli şi infirmităţi după cum ne este arătat la Isaia cap. 35 şi 53 şi Romani cap.

8. Şi lumea animală ca şi omul a avut de suferit urmări ale păcatului primar (Geneza 3, 17—19); Hristos insă la timpul potrivit s-a făcut „blestem pentru noi" ca să ne salveze (Gal. 3, 13). A se vedea şi Isaia 11, 6—9; Matei 8, 17; Isaia 53, 4.

băgat in seamă. Totuşi, El suferinţele noastre Le-a purtat şi durerile noastre Le-a luat asupra Lui şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile Lui sîntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Cind a fost chinuit şl a suferit nu a deschis gura deloc, ca un miel pe care îl duci la măcelărie şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare şl judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pămîntul celor vil şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă intre cei răi, şl mormintul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrşise nici o nelegiuire şi nu se găsise nici un vicleşug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă . . . dar, după ce îşi va da viaţă ca jertfă pentru păcat, va vedea o săminţă de urmaşi, va trăi multe zile şl lucrarea Domnului va propăşi în miinile Lui.

Romani 8, 19—23: A mal fost citat la pag. 17.

Isaia 11, 6—9: Atunci lupul va locul împreună cu mie'ul, pardosul se va culca împreună cu ledul; viţelul, puiul de leu şl vitele îngrăşate, vor fi împreună, şl le va mîna un copilaş; vaca şl ursoaica vor paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mînca paie ca boul, pruncul de ţiţă se va juca la gura bortei năpîrcii, şi copilul înţărcat va băga mina în vizuina baslllcului. Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele meu cel sfînt, căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.

Matei 8, 17: Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia care zice: „Ei a luat asupra Lui neputinţele noastre şl a purtat boalele noastre".

In prezent mulţimile de oameni sint chemate la această min-tuire şi ele se întorc aşa cum odinioară veneau mulţimile la Domnul pe cînd acesta se afla pe malul Galileii. In lume se simte o mare redeşteptare.

5. M1NTUIREA ESTE PENTRU **ACUM SI VEŞNICIE.** (Efes. 2, 8; Evrei 5, 9.) După cum spune Biblia, mîntuirea are loc în trei timpuri: trecut, prezent şi viitor. Noi am fost salvaţi din vinovăţie şi de sub pedeapsa păcatului (I Cor. 2, 15; Efeseni 2, 5—8; II Tim. 1, 9; Efeseni 1, 7). Am fost eliberaţi de obiceiul, puterea şi dominaţia păcatului (Rom. 6, 14; Filipeni 2, 12—13;

Evrei 5, 9: Si după ce a fost făcut desăvirşlt, s-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă urzitorul unei mîntulrl veşnice.

II Cor. 2, 15: In adevăr, noi sîntem, înaintea Iul Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sint pe calea mîntuirii, şi printre cei ce sînt pe calea pierzării.

Efeseni 2, 5. 8: Măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos. (Prin har sînteţl mîntuiţi.) Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi ci este darul Iul Dumnezeu.

II Tim. 1,9: El ne-a mîntult şi ne-a dat o chemare sfîntă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărirea Lui şi după harul care ne-a fost dat in Isus Hristos înainte de veşnicii.

Efeseni 1,7: In El avem răscumpărare, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său.

Romani 6, 14: Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteţl sub lege ci sub har.

Filipeni 2, 12—13: Astfel dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, să duceţi pînă la capăt mîntuirea voastră cu frică şi cutremur, nu numai cind sînt eu de faţă, ci cu mult mal mult acum in lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şl vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şl înfăptuirea.

II Cor. 8, 18). Trebuie insă să fim salvaţi nu numai de puterea păcatului dar şi de consecinţele acestuia. „Acum, mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut". (Rom. 13, 11.) „Voi sînteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!" (I Petru 1, 5.) „Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, şi-l va face asemenea trupului slavei Sale prin lucrarea puterii pe care o are de a-şi supune toate lucrurile." (Fii. 3, 20—21.) „Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfint, căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mărilor de apele care-l acoperă" (Isaia 11, 9). Aceasta înseamnă o mîntuire deplină.

6. NEGLIJAREA MÎNTUIRII ESTE FOARTE PERICULOASA. (Evrei 2, 1—4.) Păcatul păcatelor este necredinţa şi respingerea lui Hristos. Acesta este un păcat care atrage mînia lui

II Cor. 3, 18: Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului şl sîntem schimbaţi în acelaş chip al Lui, din slavă în slavă, prin duhul Domnului.

Filipeni 3, 20—21: Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite şi-L va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-şi supune toate lucrurile.

Evrei 2, 1—4: De aceea, cu atit mai mult trebuie să ne ţinem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtaţi de ele. Căci dacă Cuvîntul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit şi dacă orice abatere şi orice neascultare şi-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători faţă de o mîntuire aşa de mare, care, după ce a fost vestită întîi de Domnul ne-a fost adeverită de cel ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi felurite minuni şi cu darurile Duhului Sfînt împărţite după voia Sa.

Dumnezeu asupra sufletului (loan 3, 18—21). Pentru că necredinţa îl face mincinos pe Dumnezeu. (I loan 5, 10.) Este un păcat îngrozitor să neglijezi o mintuire aşa de mare. In felul acesta atragi asupra ta şi asupra fiinţei tale o pedeapsă îngrozitoare. (Evrei 2, 23; 10, 28—29.)

7. CREDINŢA ÎN HRISTOS CEL CRUCIFICAT ŞI ÎNVIAT ESTE IZVORUL MÎNTUIRII, precum pe de altă parte necredinţa duce la pierzare.

După cum arată loan (3, 14—36)... „va avea viaţă veşnică..." repetat în versetele 16 şi 36 (a se compara cu loan 5, 24). Pocăinţa este dovedită prin mărturisire şi duce la iertare şi la curăţire. (I loan 1, 7.)

loan 3, 18—21. 36: Oricine crede in El, nu este judecat; dar cine nu crede a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în numele Singurului Fiu ai Iul Dumnezeu. Si judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina in lume, oamenii au Iubit mai mult întunericul decit lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăşte lumina şl nu vine la lumină ca să nu I se

vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină pentru ca să i se arate faptele fiindcă sînt făcute în Dumnezeu.
Cine crede in Fiul, are viaţă veşnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el.
I loan 5, 10: Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede în Dumnezeu îl face mincinos, fiind că nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.
Evrei 10, 28—29: Cine a călcat legea lui Moise este omorit fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cît mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pîngări sîngele legămintului cu care a fost sfinţit, şi va batjocori pe duhul harului?
I loan 1, 7: Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şl sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne cură-ţeşte de orice păcat.
44
8. TATĂL, FIUL Şl DUHUL ŞFÎNT coopereză cu cel păcătos la mintuirea Sa. Trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu şi El va avea milă de noi. (Isaia 55, 6—7.)
Tatăl atrage pe cel păcătos, (loan 6, 44.) Duhul Sfînt îl convinge de păcat (loan 6, 8), după care urmează „naşterea din duh" (loan 1, 11—13; 3, 3—7). Prin naşterea din nou devenim părtaşi firii dumnezeeşti in stare să scăpăm de corupţia lumii. (II Petru 1, 4.) „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcă-tueşte pentru că sămînţa Lui rămine în el şi nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu" (I loan 3, 9).
Proverbe 28, 13: Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă indurare.
Isaia 55, 6—7: Căutaţi pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; chemaţi-L cită vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de El, la Dumnezeul nostru care nu oboseşte iertînd.
loan 6, 44: Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-L atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia in ziua de apoi.
loan 16, 8: Şi cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata.
loan 1, 11—13: A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, Ie-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din singe, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.
loan 3, 3—7: Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îţi spun, că dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia Iul Dumnezeu". Nicodim I-a zis: „Cum se poate naşte un om bătrîn? Poate el să intre a doua oară în pîntecele maicii sale şi să se nască?" Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din duh, nu poate să intre in Împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din duh este duh. Nu te mira că ţi-am spus: trebuie să vă naşteţi din nou. Vîntul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul.
45
DOVEZILE MÎNTUIRII
Dovezile mîntuirii sint atît interioare cit şi exterioare. Cel născut din h'ristos este in stare de lucruri măreţe. (Psalm 32, 3—6; Psalm 51, 8—12.)
Atunci cînd sîntem mintuiţi chemăm numele Domnului şi putem spune: „AVA" adică „TATĂ" (Rom. 8, 15—16). loan, apostolul iubirii, ne prezintă o altă dovadă a mîntuirii, dovadă interioară: „Oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu, şi-L cunoaşte pe Dumnezeu". (I loan 4, 7.) „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său rămine în moarte". O altă dovadă a mîntuirii o avem în I loan 4, 13: „Cunoaştem că rămînem în El şi că El rămine în noi, prin faptul că ne-a dat din duhul Său."
Dovada exterioară — o viaţă sfîntă în ascultare de legea şi voinţa lui Dumnezeu, cu sfinţenie şi în puterea de sus — ne face apţi pentru a depune o activitate în vederea extinderii lucrării lui Dumnezeu.
Psalmul 32, 3—6: Cîtă vreme am tăcut, ml se topeau oasele de gemetele mele necurmate, căci zi şi noapte mîna Ta apăsa asupra mea. Ml se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ti-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Iml voi mărturisi Domnului fărădelegile"! Si Tu ai iertat vina păcatului meu. De aceea orice om evlavios să se roage Tie la vreme potrivită!
46
5. BOTEZUL IN APĂ
Botezul în apă — care simbolizează îngroparea cu Hristos — este întîlnit in Biblie în viaţa tuturor celor ce s-au pocăit cu adevărat în inimile lor şi au crezut temeinic in Domnul Isus Hristos. Prin botez, ei şi-au spălat corpurile lor în apă curată, ca un simbol al curăţirii — în timp ce în interior, inimile lor erau deja spălate prin sîngele lui Hristos.
Cu acest prilej se face şi mărturia unul cuget curat in faţa lumii privind îngroparea în moartea Domnului şi învierea împreună cu Hristos spre o viaţă nouă.
Matei 28, 19; Fapte 10, 47^8; Romani 6, 4; Fapte 20, 21; Evrei 10, 22
5. BOTEZUL IN APĂ
In general există patru întrebări care se pun in legătură cu botezul:
1. **Care era modul** in care se desfăşura el?
2. Care este **semnificaţia** şi **simbolul** botezului?
3. Care este **formula bună** pentru îndeplinirea poruncii botezului?
4. Care sint **candidaţii** ce trebuiesc botezaţi?

MODUL
Mai exact, ne referim in general la actul botezului. In această privinţă există multe confuzii cu privire la acest subiect, in-trucît prea mulţi se iau după tradiţie în loc să respecte Biblia. In totală unitate de vederi, penticostalii practică **scufundarea** în apă, in numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfînt, socotind celelalte botezuri ca nebiblice. Acest lucru este cu atit mai demn de relevat, cu cit majoritatea credincioşilor provin din rindul celor ce practică botezul prin stropire sau care botează copii mici.
Să ne imaginăm pe cineva care vrea să afle adevărul curat din Noul Testament, cu privire la botezul în apă. Fără a fi influenţat de alte teorii, el ar afla:
49

1. Că îndeplinirea poruncii cere **apă.** Fapte 8, 36: „Pe cînd îşi urmau ei drumul au dat peste o apă." Şi famenu! a zis: „uite apa; ce mă împiedică să fiu botezat?"
2. Că botezul cere **multă** apă. „loan boteza şi el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape şi oamenii veneau să fie botezaţi" (loan 3, 23).
3. Că botezul necesită două persoane. Pe unul care botează şi pe cel ce trebuie botezat. Amîndoi **intră** în apă. „A poruncit să stea carul, s-au pogorît amîndoi în apă şi Filip a botezat pe famen". (Fapte 8, 36.)
4. Că botezul cere o scufundare in apă. „Noi deci, prin botezul in moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă". (Romani 6, 4.) „Fiind îngropaţi împreună cu El prin botez şi înviaţi în El şi împreună cu El, prin credinţă în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morţi". (Coloseni 2, 12.)
5. Că botezul cere o ieşire din apă. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă şi în clipa aceea cerurile s-au deschis şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se in chip de porumbe! şi venind peste El". (Matei 3, 16.) „Cînd au ieşit afară din apă, duhul Domnului a răpit pe Filip şi famenul nu l-a mai văzut, in timp ce famenul îşi vedea de drum plin de bucurie.

SIMBOLURILE

Toate cele arătate constitue lucruri minunate. Ele reprezintă moartea, îngroparea şi învierea lui Hristos, şi a celui credincios în părtăşie cu El. „Noi deci, prin botezul in moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hris-

tos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă. In adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui". (Romani 6, 4—5.) „Fiind îngropaţi împreună cu El, prin botez şi înviaţi in El şi împreună cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morţi". (Col. 2, 12.)

Majoritatea învăţaţilor din toate ramurile creştine chiar şi cei ce practică botezul copiilor mici sau al celor majori prin stropire, declară că modul original în care a avut loc botezul, a fost „scufundarea", după cum poate fi tradus chiar şi cuvin-tul grecesc „botez" care de altfel are această semnificaţie. Fidelitatea noastră faţă de Hristos ne cere să facem exact ceea ce ne învaţă cuvîntul Său, şi că nu trebuie să substituim nimica. In deplină loialitate către El, trebuie să ţinem poruncile Lui, aşa cum ne-au fost transmise ele de către învăţător prin intermediul apostolilor.

Literatura privind subiectul botezului este bogată. Contraversa asupra modului de a efectua botezul a izbucnit cu înverşunare in epoca lui Luther, Zwingll şi Calvin. Una din cele mai celebre cărţi în această privinţă este lucrarea: „Did Jesus command immerson (A poruncit Isus scufundarea) de J. Gilchrist Lawson, care se străduieşte să dovedească că traducerea din greceşte a termenului înseamnă cu adevărat scufundare. Pentru acest lucru, autorul citează 15 dicţionare engleze, 6 dicţionare etimologice, 25 enciclopedii, 20 dicţionare biblice, 20 enciclopedii biblice, 100 lexicoane greceşti, 46 scriitori clasici greci de la Orfeu (1000 înainte de Hristos) şi pînă la Eustaţiu (anul 1000 după Hristos), 19 scriitori creştini, de la Barnaba (sec. I) pînă la Theophilact (sec. XI), 12 versiuni ale Bibliei (Nou! Testament), incluzînd pe cea siriană, arabă, egipteană, etiopiana, latină, gotică, armeană, anglo-saxonă, persană, slavă, irlandeză, galică; 60 comentatori celebri, 32 de teologi renumiţi şi 53 de Istorici mari.

Cele arătate mai sus sînt completate cu mărturii ale reprezentanţilor bisericilor greacă şi catolică, luterană, episcopală, metodistă, presbl-teriană, quakeri şi alte denominaţiuni. Argumentările sînt de-a dreptul covîrşitoare.

FORMULA

Domnul însuşi a dat apostolilor formula botezului pe care o găsim în Matei 28, 19: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh".

In felul acesta noi n-am fost lăsaţi în necunoştinţă în ceea ce priveşte formula corectă a botezului: „In numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh".

CANDIDAŢII

înainte de a părăsi acest capitol să cercetăm şi candidaţii pentru botez. Porunca divină, este foarte simplă: păcătosul trebuie mai intii să se căiască şi apoi să creadă (Marcu 1, 15;

S-au adus mari injurii bisericii prin aceia care au afirmat că botezul trebuie făcut numai în numele lui Isus şi că cei ce sînt botezaţi in numele Trinităţii, nu sînt botezaţi conform Scripturii. Aceasta a constituit şi continuă încă să constitue o gravă eroare care combate adevărata doctrină biblică privitoare la Sfînta Treime.

Fapte 19, 1—7: Pe cînd era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ţinuturile de sus ale Asisi a ajuns la Efes. Aici a întîlnit pe cîţiva ucenici şi le-a zis: „Aţi primit voi Duhul Sfint cînd aţi crezut?" Ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un duh sfînt". „Dar cu ce botez aţi fost botezaţi?" le-a zis el? Şi ei au răspuns: „Cu botezul lui loan." Atunci Pavel a zis: .loan a botezat cu botezul pocăinţei şi spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus." Cînd au auzit ei aceste vorbe, au fost botezaţi in numele Domnului Isus. Cind şi-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt s-a pogorît peste ei şi vorbeau în alte limbi şi prooroceau. Erau cam 12 bărbaţi de toţi.

Fapte 10, 47—48: „Se poate opri apa ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit Duhul Sfint ca şi noi? Şi a poruncit să fie botezat in numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămînă cîteva zile cu ei."

Fapte 2, 38). Credincioşii şi numai credincioşii pot fi botezaţi (Matei 28, 19; Marcu 16, 16). Aceasta exclude copii care sint prea mici pentru a pricepe şi acţiona pocăindu-se şi crezînd in El. De asemenea, nu se acordă botezul celor ce nu au fost născuţi din El. Nu cumva aceasta explică şi faptul rebotezării celor 12 oameni din Efes, de către apostolul Pavel? Unii susţin că botezul Duhului Sfint face ca să nu mai fie necesară îndeplinirea poruncii cu privire la botezul în apă. Această poziţie însă a fost combătută categoric de apostolul Petru (Fapte 10, 47—48). Urmăriţi cu atenţie in Noul Testament botezurile făcute după porunca Domnului Isus.

Fapte 2, 33: „Pocăiţl-vă", le-a zis Petru, „şi flecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfîntului Duh."

Fapte 8, 33: Pe cind îşi urmau ei drumul au dat peste o apă. Şi famenul a zis: „Uite apa; ce mă împiedecă să fiu botezaţi"

Fapte 9, 18: Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; şi el şi-a căpătat iarăşi vederea. Apoi s-a sculat şi a fost botezat.
Faptele Ap. 16, 14—15: Una din ele, numită Lidia, vînzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu şi asculta. Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea şi casa ei ne-a rugat şi ne-a zis: „Dacă mă socotiţi credincioasă Domnului, intraţi şi rămîneţi In casa mea." Şi ne-a silit să Intrăm.
Fapte Ap. 16, 32—33: Şi i-au vestit Cuvîntul Domnului, atît lui cît şi tuturor celora din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, Ie-a spălat rănile şi a fost botezat îndată el, şi toţi al Iul.
53

6. CINA DOMNULUI

Cina Domnului, constituită din elementele piine şi vin (rodul viţei) este simbolul păr-tăşiei noastre cu natura divină a Domnului nostru Isus Hristos (II Petru 1,4); o amintire a suferinţelor şi morţii Sale; (I Cor. 11, 26); o profeţie a revenirii Sale (I Cor. 11, 26) şi un prilej de bucurie pentru cei credincioşi.

6. CINA DOMNULUI

Această cină sfintă poruncită de Dumnezeu simbolizează corpul frint şi singele vărsat al Domnului nostru Isus Hristos, pentru răscumpărarea noastră; respectiv moartea şi legămîn-tul sigilat cu propriul Său Sînge. Este vorba de o unire cu El, care este susţinătorul vieţii noastre spirituale. Ea reprezintă o amintire a morţii Sale şi o privire înainte spre revenirea Sa.

1. PORUNCA A FOST DATĂ DE ÎNSUS! DOMNUL NOSTRU (Luca 22, 19) în noaptea trădării (I Cor. 11, 23). Să ne apropiem cu capetele plecate de camera de sus unde Hristos şi ucenicii, în jurul unei mese, i-au parte pentru ultima oară, la o cină cu Mielul pascal, care prefigurează sacrificiu! fiinţei Sale: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (loan 1, 29).

Cuvintele rostite în acea seară, par să fi fost puţine la număr dar ele EU izvorî; din adîncul inimii Mîntuitorului, fără ca pe

Luca 22, 19: Apoi a luat piine; şl, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frînt-o şi Le-a dat-o zicînd: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi, să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea".
I Cor. 11, 23: Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, in noaptea în care a fost vîndut a luat o pîine.
Luca 22, 19: Vezi citat mai sus. I Cor. 11, 23: Vezi citat mai sus.
57

vremea aceea să fi putut fi înţelese de ucenicii care nu puteau concepe moartea Domnului şi deci nici învierea Sa. Astăzi sîntem profund mişcaţi de semnificaţia acestui act şi mai ales de elementele pe care Ie-a ales Domnul în acele momente pentru a simboliza corpul şi sîngele Său jertfite pentru răscumpărarea omenirii.

2. SÎNTEM ÎNDEMNAŢI CA ÎNAINTE DE A NE APROPIA DE CORPUL ŞI SÎNGELE SĂU SĂ NE CERCETĂM PE NOI ÎNŞINE cu atenţie şi să cercetăm cu băgare de seamă şi inimile noastre. (I Cor. 11, 27—32.)

3. DOMNUL NOSTRU A PORUNCIT UCENICILOR SĂI SĂ PARTICIPE LA CINĂ. „Luaţi, mîncaţi . . . beţi toţi . . ." (Mat. 26, 26. 37). Sintem îndemnaţi la atenţie şi la aducerea aminte: „Ori de cite ori mîncaţi. .. vestiţi moartea Domnului pînă va veni El" (I Cor. 11, 26).

4. SFÎNTA CINĂ ŢINTEŞTE ÎNAINTE, LA ZIUA REVENIRII SALE, pînă la clipa cînd se va bea vinul „nou" în împărăţia lui Dumnezeu (Mat. 26, 29). Astfel „aşteptînd ... arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor Isus Hristos" (Tit 2, 13).

I Cor. 11, 27—29: .De aceea, oricine mânîncă piinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şl sîngele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi şi aşa să mănînce din pîinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănîncă şi bea, îşi mânîncă şi bea osînda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului".
Versetul 27: „In chip nevrednic" — fără a ţine seama de semnificaţia actului.
Versetul 28: „Cercetaţi-vă pe voi" — examinaţi-vă în lumina Cuvîntului.
Versetul 29: „Işi bea osînda" — o judecată făcută de Dumnezeu acum, pentru ca să nu fim judecaţi odată cu toată lumea (compară v. 31, 32).
58

5. „PAHARUL", „RODUL VIŢEI", REPREZENTÎND SÎNGELE LUI HRISTOS, ESTE UN SIMBOL AL PECETLUIRII LEGĂ-MÎNTULUI CELUI NOU CU SÎNGELE SFÎNT. (prezis: lere-mia 31, 31—39.) Acesta este sîngele vărsat pentru voi. (Luca 22, 20.)

In Evrei 9, 16—18, legămintul este considerat ca „voinţă şi testament". El a ratificat testamentul Său cu sîngele Său; un gînd mişcător pentru cei ce vor fi împreună moştenitori cu Hristos (Romani 8, 17).

6. PORUNCA BOTEZULUI SIMBOLIZEAZĂ MOARTEA LUI HRISTOS. Pentru noi, moartea noastră pentru lume precum şi unitatea noastră cu El. (Romani 6, 3—5; Col. 2, 12.) Cina Domnului reprezintă moartea Domnului ca Miel Pascal, sacrificat în folosul nostru, pentru a ne salva de păcat şi moarte (Apoc. 13, 8). Botezul semnifică intrarea noastră intru Hristos şi viaţa nouă în uniune cu El prin naşterea din nou. Cina Domnului, semnifică pe Hristos intrind în noi, aducînd sfinţirea, hrană, întărire, înnoire, întrucît botezul este asociat cu naşterea din nou, noi nu avem nevoie să fim botezaţi mereu (sau „des"), dar cel ce este născut, are nevoie de hrană continuă şi de aceea este necesar ca Cina Domnului să fie servită de mai multe ori. iată pentru care motiv „pîinea" — această materie a vieţii — este prezentată la Cină şi este atit de potrivită ca simbol. Domnul Isus a spus de altfel: loan 6, 48—51: „Eu cînt Piinea vieţii. Părinţii voştri au mîncat mană în pustie, şi au murit. Pîinea care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănînce din ea, şi să nu moară. Eu sînt Pîinea vie, care s-a pogorit din cer. Dacă mănîncă cineva din pîinea aceasta, va trăi in veac; şi pîinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii", (loan

6, 53—58.) Citiţi de asemenea şi versetele 32—35.
7. CINA DOMNULUI ESTE ŞI O PORUNCĂ PENTRU VINDECARE. Dacă eşti bolnav şi suferind în corp şi crezi în
59
puterea vindecătoare ce emană din Trupul iui Isus — simbolizat prin pîine — poţi dobîndi vindecare şi putere în corp (I Cor. 11, 30—32).
8. ESTE O PORUNCĂ CE UNEŞTE. Botezul are ca scop să ne unească cu Hristos, Domnul. Cina, are rol să ne unească nu numai cu El, ci şi pe noi unii cu alţii, pentru ca in felul acesta să formăm o familie a lui Dumnezeu. (I Cor. 10, 16—17.)
9. PORUNCILE NOULUI TESTAMENT ne ajută să simţim realitatea lucrurilor spirituale. Acestea zugrăvesc in faţa noastră adevărurile cele mai fundamentale ale Evangheliei. Prin îngroparea şi învierea noastră, simbolizăm jertfa Domnului Isus.
In acest fel, Cina Domnului vorbeşte atit ochilor noştri, cit şi inimii şi simţămintelor noastre, loan spune: (I loan 1, 1). La Cina Domnului luăm o bucată de pîine — care reprezintă corpul frînt al Domnului (ruperea în bucăţi a pîinii făcîndu-se chiar sub ochii noştri) — o simţim în mîinile noastre, apoi în gura noastră. După aceea, gustăm din vinul care simbolizează sîngele ce a curs pe cruce. Totul are loc sub ochii noştri. Astfel ni se oferă o posibilitate unică de a ne reaminti într-un chip cit mai vizibil de jertfa Domnului. Dumnezeu să ne dea harul Său ca să ne putem apropia cu sfinţenie de Cină şi cu această ocazie să simţim o creştere a dragostei noastre pentru El şi o recunoştinţă pentru jertfa
I Cor. 11, 30—32: „Din pricina aceasta sint intre voi mulţi neputincioşi şl bolnavi, şi nu puţini dorm. Dacă ne-am Judeca singuri, n-am fi judecaţi. Dar cînd sintem judecaţi, sîntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osîndiţl odată cu lumea."
Singele (Mielul pascal) avea tn vechime rolul să protejeze de „îngerul nimicitor" (Exod 12).
60
7. FĂGĂDUINŢA TATĂLUI
Toţi credincioşii sint îndreptăţiţi şi trebuie să caute cu seriozitate şi ardoare împlinirea promisiunii Tatălui, botezul cu Duhul Sfint şi cu foc, aşa după cum a fost el poruncit de însuşi Domnul Isus.
Această făgăduinţă a reprezentat experienţa normală a bisericii dinţii.
Pe calea aceasta coboară de la Dumnezeu puterea deplină de viaţă şi de lucrare pentru Dumnezeu (Luca 24, 49; Fapte 1, 4—3; I Cor. 12, 1—31).
Această experienţă minunată este deosebită de naşterea din nou şi vine după experienţa naşterii din nou (Fapt. 10, 44—46; 11, 14—16; 15, 7—9).

7. FĂGĂDUINŢA TATĂLUI

Observaţi că nu este vorba de o „promisiune", ci de „promisiunea" („făgăduinţa"), piscul tuturor făgăduinţelor Tatălui. Mîntuitorul însuşi ne-a lăsat cuvintele acestei făgăduinţe. In Fapt. Ap. 1, 4—5 citim: „Pe cind se afla cu ei, Ie-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, „pe care", Ie-a zis El, „aţi auzit-o dela Mine. Căci loan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfînt".
1. IN VECHIUL TESTAMENT, DUHUL SFÎNT E DESCOPERIT CA UN DĂTĂTOR DE VIAŢA (Gen. 1,2 — compară cu Romani 8, 2). Şi cu acest Duh au fost unşi profeţii, preoţii şi împăraţii din vechime.
Făgăduinţa cu privire la revărsarea generală a Duhului Sfînt, asupra întregii făpturi, se referă !a vremurile din urmă, din preajma revenirii Domnului Isus. Evrei 9, 11—12 şi a apariţiei Sale în Sanctuar (cer). Referinţe privind această „turnare" mai găsim în Isaia 32, 15: „. . . pînă cînd se va turna Duhul
Evrei 9, 11—12: Dar Hristos a venit ca mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvîrşit, care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceasta: şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu singe de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică. Compară cu loan 7, 39.
Isaia 32, 15: „Pînă cînd se va turna Duhul de sus peste voi; atunci pustia se va preface în pămînt şi pomătul va fi privit ca o pădure".
63
de sus peste noi" şi cap. 44, 3: .....voi turna Duhul Meu
peste săminţa ta ..." Apoi in loel 2, 28—29 avem cea mai importantă profeţie referitoare la revărsarea Duhului Sfint. Ea s-a împlinit parţial la Rusalii (ploaia timpurie) şi se va desăvîrşi în zilele noastre (ploaia tirzie). (Aşa vedea şi lacov 5, 7—8.)
2. IOAN BOTEZĂTORUL A PREZIS JERTFA LUI ISUS, atunci cind L-a numit „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (loan 1, 29).
El a prezis, de asemenea rolul lui Hristos cu privire la trimiterea Duhului Sfint (Botezul cu Duhul Sfint). Matei 3, 11. Datorită acestor texte, împreună cu cele din Fapte 11, 15—16, noi cunoaştem că numai singur Isus botează cu Duhul Sfînt. (Compară cu loan 1, 29—34; 7, 37—39.)
loel 2, 28—29: După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fii şl fiicele voastre vor prooroci, bătrinii voştri vor visa visuri şl tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şl peste robi şl peste roabe, voi turna Duhul Meu în zilele acelea.
Apostolul Petru declară că revărsarea Duhului Sfînt la Rusalii este împlinirea unei făgăduinţe, care în vremurile noastre îşi găseşte o şi mal generală împlinire.
loel 2, 23: Şi voi, copii ai Sionulul, bucuraţi-vă şi veseliţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie şi tirzie, ca odinioară.
lacov 5, 7—8: Fiţi dar îndelung răbdători, fraţilor, pînă la venirea Domnului, lată că plugarul aşteaptă roadă scumpă a pămîntului şi o aşteaptă cu răbdare, pină primeşte ploaie timpurie şl tîrzie. Fiţi şi voi îndelung răbdători, intăriţi-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.
Fapt. Ap. 11, 15—16: Şl, cum am început să vorbesc, Duhul Sfînt s-a pogorît peste ei ca şi peste noi la început. Şi mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „loan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfint".
64

3. ISUS A MIJLOCIT LA TATĂL PENTRU ACEASTĂ „PROMISIUNE" (PUTERE A), loan 14, 15—17. Şi in continuare (vers. 26)...
4. DOMNUL ISUS A SOCOTIT ATÎT DE IMPORTANTĂ VENIREA DUHULUI SFÎNT IN VIAŢA CREDINCIOSULUI, incit a spus: (loan 16, 7).
Mulţi creştini vorbesc cu uşurinţă despre darul Duhului Sfînt. Aceasta reprezintă o insultă la adresa Duhului Sfînt, pentrucă Isus (care şi-a dat viaţa ca să ne poată procura dreptul de a avea în noi Duhul) şi însuşi Tatăl, in numele lui Isus, ne asigură acest dar. Fără ajutorul Duhului noi n-am putea nici să trăim cum ar trebui şi nici să facem ceea ce ar trebui.
5. PETRU IDENTIFICA FĂGĂDUINŢA DUHULUI SAU BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT CU DARUL DUHULUI. (Faptele Ap. 3, 38—39.)
In F. Apost. 11, 16—17 botezul şi darul Duhului Sfînt sint făcute identice.
6. PETRU SPUNE CĂ FĂGĂDUINŢA ESTE PENTRU TOŢI CEI CE CRED şi nu numai pentru apostoli sau cei 120 adunaţi in camera de sus. „Pentru voi" (cei prezenţi) şi „pentru copii voştri" (cei absenţi sau încă nenăscuţi) şi „pentru cei ce sint departe acum" (adică inclusiv **noi).** Fapt. Apost. 10 şi 11 ne arată că darul este deopotrivă pentru (noi) neamurile ca şi pentru evrei.
7. PAVEL SE REFERĂ DE DOUĂ ORI LA ACEST DAR AL DUHULUI, CA LA UN SIGILIU. Efeseni 1, 13: „Şi voi, după ce aţi auzit cuvintul adevărului (Evanghelia mîntuirii voastre), aţi crezut în El şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt, care fusese făgăduit...". II Cor. 1, 21—22 arată: „Şi cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în Hristos, şi care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a şi pecetluit şi ne-a pus în inimă arvuna Duhului."
65
Ungerea creştinului şi împuternicirea sa cu Duhul, se poate constata după înfăţişare, după fapte, după vorbe şi glas, ea simţindu-se în toate. Sigiliul este pus pe corp, pe suflet, pe duh.
8. DARUL DUHULUI SFÎNT ESTE O ARVUNĂ A MOŞTENIRII ÎNTREGI ÎN HRISTOS. Este o dovadă că sîntem acceptaţi ca împreună moştenitori. A se vedea Romani 8, 16—17.
9. ODATĂ CU BOTEZUL VINE PUTEREA PENTRU LUCRARE. Duhul Sfînt nu este dat credincioşilor ca un lux spiritual, pentru satisfacerea şi bucuria personală, ci ca o întărire pentru a deveni nişte martori activi ai Evangheliei. Lucrul acesta a fost explicat pe larg de Domnul Isus cînd a mers cu cei 2 ucenici pe drumul spre Emaus. (Luca 24, 46—49.) Asemănător cu Fapte Ap. 1, 8.
Petru şi loan au fost avertizaţi de către Consiliul Evreesc să nu mai vorbească sau să înveţe despre Isus. Dar cum li s-a dat drumul, ei s-au adunat într-un loc, s-au rugat şi au strigat cu toţii „într-un glas" (in stil penticostal) cerînd curaj de la Domnul pentru continuarea lucrării. Fapte Ap. 4, 18—33. In multe alte pasaje biblice noi citim despre umplerea cu Duhul Sfînt a trimişilor Domnului în lucrare.
Luca 24, 49: „îmbrăcaţi cu putere", înseamnă acoperiţi în totul ca şi cu o haină (de la grec).
loan 7, 37—39: „In ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare şi a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum zice Scriptura". Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească ceice vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.
Isaia 35, 7: .....marea de nisip se va preface în iaz şi pămîntul uscat
în izvoare de apă. In vizuina care slujea de culcuş şacalilor, vor creşte trestii şi papură."
66
Evanghelia trebuie să fie propovăduită prin puterea Duhului Sfînt, care singur este în stare să convingă pe om de păcat (loan 16, 8) şi să străpungă inimile oamenilor ca în ziua de Rusalii (Fapte Ap. 2, 37) — compară cu Zaharia 4, 6. Promisiunea însă cuprinde mult mai mult decît această profeţie a lui Isaia. Să ne gîndim numai la toate rîurile de apă vie care au ţîşnit din atîtea inimi reci şi suflete reci, în clipa izbucnirii Duhului. (Efes. 3, 19.)
Cartea Fp. Apostolilor dovedeşte adevărul spuselor lui Isus. Priviţi Rusaliile! Priviţi la Samaria! Si apoi în istoria de mai tîrziu, gîndiţi-vă la lucrarea lui Luther, Wesley, Spurgeon, Moody, Finney etc.
10. ODATĂ CU BOTEZUL DUHULUI SFÎNT, SÎNT ACORDATE (de obicei) Şl DARURILE DUHULUI. La Rusalii (Fapte 2, 5—11) darul Duhului Sfînt s-a manifestat temporar. (Vezi cap. 8, al acestei cărţi.) In Efeseni de pildă, oamenii pe care i-a găsit Pavel (în număr de 12) erau plini de Duh şi prooroceau (Fapte Ap. 19, 1—7). La I Cor. 12, 1—31 ne sînt prezentate 9 daruri sau manifestări ale Duhului Sfînt, iar în cap. 13, ne este arătată superioritatea dragostei divine, ca fruct (rod) al Duhului.
In cap. 14, Pavel dă cîteva sfaturi în legătură cu folosirea acestor daruri. In Evrei 2, 3—4, se arată cum au fost folosite aceste daruri la răspîndirea Evangheliei. Aceasta corespunde cu ceea ce este scris în Marcu 16, 20: „Iar ei au plecat şi au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, şi întărea Cuvîntul prin semnele cari-i însoţeau".
Evrei 2, 3—-4: „. . . cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mîntuire aşa de mare, care, după ce a fost vestită întîi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi felurite minuni şi cu darurile Duhului Sfînt, împărţite după voia Sa!"
67
Cartea Faptele Apostolilor este în întregime un comentariu al acestui adevăr.
11. DUPĂ BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT, ROADELE DUHULUI VIN DE LA SINE. Galateni 5, 22, Pavel enumera componentele mănunchiului de roade preţioase.
Ce minunat este să privim cum se manifestă aceste daruril Citiţi II Cor. 3, 18.
In I Corinteni, cap. 13, Pavel demonstrează superioritatea dragostei sfinte, asupra limbilor îngereşti, a credinţei, a profeţiei şi a celorlalte daruri ale Duhului. Toate vor deveni inutile, vor trece pe planul doi, cînd va veni ceea ce este desă-vîrşit. Dintre credinţă, nădejdea şi dragostea, numai dragostea va dăinui veşnic.
12. DUHUL SFÎNT POARTĂ DIFERITE NUMIRI ÎN SCRIPTURĂ, în funcţie de lucrările, relaţiile şi slujbele pe care le îndeplineşte. El este Duhul lui Dumnezeu (Efes. 4, 30), Duhul lui Hristos (Romani 8, 9), Duhul adevărului

(loan 14, 17), alt Apărător sau avocat (loan 14, 16), El este călăuza noastră (loan 16, 13), învăţătorul nostru (loan 14, 26), Cel ce ne aduce aminte (loan 24, 26), Ajutorul nostru (Romani 8, 26), Cel ce descoperă (I Cor. 2, 10), Cel ce ne transformă (II Cor. 3, 18). Duhul Sfînt este menţionat de circa 87 de ori în Noul Testament.

13. „EL VĂ VA BOTEZA CU DUHUL SFÎNT ŞI CU FOC". Atit apa cît şi focul sînt simboluri ale Duhului Sfînt şi pun in lumină lucrarea sub diferite aspecte. Apa spală înlăturînd

După cum există mai multe tipuri pentru Hristos, tot aşa există mai multe simboluri şi pentru Duhul Sfînt, ca de pildă: vîntul, suflarea, apa şi focul, lată mai jos şi cîteva comentarii:

Adam Clarie vorbind despre Duhul Sfint (Matei 3, 11) spune: El este reprezentat aici ca asemănător focului, pentru că misiunea sa era de a

68

murdăria, focul consumă, rafinează, curăţă (Maleahi 3, 2—3).
Isaia a fost curăţit cu cărbuni aprinşi luaţi de la altar (Isaia
6, 6—7).
Precum focul pătrunde în fierul negru şi rece şi-l încinge,
schimbîndu-i culoarea pînă la alb strălucitor, tot astfel şi
Duhul Sfînt străpunge cele mai reci suflete şi le încălzeşte
(aprinde) pentru Hristos. „loan era lumina, care este aprinsă
şi luminează ..." (loan 5, 35).
loan lumina tocmai pentru că era aprins, asemenea celor 120
de mai tîrziu, botezaţi şi ei cu Duhul Sfînt de la Rusalii.

14. EXISTĂ MULTĂ CONFUZIE REFERITOR LA PERSOANA DUHULUI SFÎNT. Aceasta şi datorită unor traduceri nereuşite a Scripturilor. Cuvîntul de origine este grecescul „pneuma" derivat de la „pneo" care înseamnă „a sufla" — cuvinte folosite în loan 3, 9. La origine înseamnă „a sufla" sau „vînt", fiind neutru. (A se vedea şi Romani 8, 16 şi 26.)

lumina şi curăţa sufletul, pătrunzînd fiecare parte a Iul. Duhul Sfînt este cea mai mare putere din univers pentru înoirea inimii şl aducerea ei în împărăţia lui Dumnezeu. Este tot atit de uşor a concepe împărăţia lui Dumnezeu cu lucrarea Duhului Sfint, precum a-ţi Imagina vara cu prezenţa soarelui.

Şi cu **foc:** simbol al Duhului Sfînt. Căci soarele este un foc, o sursă de lumină şi căldură care purifică, dă sănătate, frumuseţe, roade, bucurie, viaţă.

Focul Duhului Sfint a fost vizibil în ziua de Rusalii ca un simbol al permanentei operaţii a Duhului în inimile oamenilor.

A. Maclareu, e de părere că focul Duhului nu se aseamănă cu energia distrugătoare, care aduce durere şi moarte, ci el este o lumină atotbiruitoare, aducătoare de pace şl bucurie. Duhul care este foc este un Duh care aduce viaţă. (Serman Blble.)

Părtăşla Duhului (din A. J. Gordon: The ministry of the Spirit, 1894):

1. Spiritul de viaţă (duhul): naşterea din nou
2. Spiritul de sfinţenie: sfinţirea noastră
3. Spiritul de glorie: schimbarea noastră

8. DOVADA BOTEZULUI CU DUHUL SFÎNT

Botezul celor credincioşi, cu Duhul Sfînt, este însoţit iniţial de semnul fizic al vorbirii in limbi, după cum dă Duhul (Fapte Ap. 2, 4), ceea ce reprezintă în esenţă, acelaş lucru cu darul vorbirii în limbi (I Cor. 12, 4—10. 28), fiind totuşi deosebit în scop şi utilizare.

71

8. DOVADA BOTEZULUI CU DUHUL SFÎNT

In alte traduceri ale Bibliei, nu se spune botezat „cu" Duhul Sfînt, ci „în" Duhul Sfînt.

1. MULŢI CREDINCIOŞI NU AU PRIMIT ÎNCĂ PLINĂTATEA ACESTUI BOTEZ. In loan 20, 22, citim că Isus cel înviat a spus ucenicilor Săi: „Luaţi Duh Sfînt".

Desigur că aici a fost vorba de o îmbrăcare cu Duhul Sfînt, şi nu de un botez în adevăratul sens al Cuvîntului, căci abia mai îîrziu (Fapte Ap. 1, 4—5) Domnul porunceşte ucenicilor să aştepte în comuniune şi rugăciune această revărsare a Duhului Sfînt. Dacă botezul ar fi avut loc înainte de aceasta, învăţătorul n-ar mai fi spus ucenicilor „să aştepte". Putem încălzi apa pînă la 70° C, pînă la 90° C, chiar pînă la 99° C şi ea nu va fierbe. Abia la 100° C se realizează acest lucru. Tot aşa stau lucrurile şi cu prezenţa, lucrarea şi plinătatea botezului cu Duhul Sfînt.

2. BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT NU TREBUIE CONFUNDAT CU SFINŢIREA. La loan 15, 3 se spune: „Acum voi sînteţi curaţi, din pricina cuvîntului, pe care vi l-am spus". Botezul Duhului Sfînt presupune că cel credincios este curat în faţa lui Dumnezeu, şi deosebirea dintre naşterea din nou şi botez este exact aceea dintre curăţirea unui vas şi umplerea lui.

73

3. BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT, IN VREMURILE NOU-TESTAMENTALE, ESTE ÎNSOŢIT DE DOVEZI SUPRANATURALE. (Fapte Ap. 2, 4.)

Experienţa unei bucurii extraordinare şi a predării depline nu constitue o dovadă suficientă că cineva a primit botezul cu Duhul Sfînt, întrucît acestea de obicei preced botezul. Venirea Duhului Sfînt, pentru a rămîne cu cel credincios (loan 14, 16—17), respectiv în sufletul, trupul şi duhul lui este dovedită de vorbire în limbi în chip supranatural. Singurul lucru ce se observă este că cel botezat, un timp nu mai e stăpîn pe limba sa, căci aceasta trece sub controlul Duhului Sfînt.

4. CÎND PETRU A PREDICAT ÎN CASA LUI CORNELIE şi Duhul Sfînt s-a coborît asupra tuturor celor ce ascultau Cuvintul, evreii creştini prezenţi, au trebuit să recunoască revărsarea Duhului Sfînt şi asupra neamurilor. „Căci îi auzeau vorbind in limbi şi mărind pe Dumnezeu" (Fapt. Ap. 10, 46). In acest fel toţi s-au convins că Dumnezeu a dat neamurilor acelaş dar ca şi celor 120 la Rusalii.

5. CÎND PAVEL A VENIT LA EFES ŞI A ÎNTÎLNIT NIŞTE UCENICI, el i-a întrebat: „Aţi primit voi Duhul Sfint cînd aţi crezut?" Această întrebare implică faptul că, erau unii care aveau credinţa fără să fi primit Duhul Sfînt.

Răspunsul lor arată întunecimea in care se aflau ei atunci — cum sînt şi astăzi mulţi — în ce priveşte botezul Duhului Sfînt. După această convorbire cu ei, Pavel i-a botezat în apă, a pus mîi-nile peste ei şi Duhul Sfint s-a coborît peste ei, astfel că toţi au început să vorbească in alte limbi şi să profeţească. (Fapt. Ap. 19, 1—7.)
Să ne imaginăm că după acest botez, ar mai fi venit cineva să-i întrebe dacă au primit Duhul Sfînt cînd au crezut? Ce
74
ar fi răspuns atunci? „Am vorbit în alte limbi, după cum ne-a dat Duhul!"
6. ÎN MAREA TREZIRE DIN SAMARIA NU GĂSIM AMINTIT NIMIC REFERITOR LA VORBIREA IN LIMBI, DAR TOTUŞI CEVA EXTRAORDINAR S-A ÎNTÎMPLAT, ceea ce a determinat pe Simon vrăjitorul să ofere bani in schimbul acestei puteri a Duhului Sfînt. Observăm aici in Samaria aceeaşi manifestare supranaturală ca şi in Ierusalim sau Efes.
7. ÎN FAPTE 9, 17 AVEM ISTORIA BOTEZULUI CU DUHUL SFÎNT AL LUI PAVEL, cînd Anania şi-a pus mîinile peste el. „Domnul.. . m-a trimis ... ca să te umpli cu Duhul Sfint!" Aici nu avem menţiuni despre o vorbire a lui Pavel în limbi, dar în I Cor. 14, 18, Pavel scria: „Mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc în limbi mai mult ca voi toţi". De aici se presupune că şi el, după ce a primit botezul cu Duhul Sfînt, a început să vorbească în alte limbi.
8. ÎN EVREI 2, 4 CITIM: „DUMNEZEU ÎNTĂREA MĂRTURIA... CU DARURILE DUHULUI SFÎNT...". In Marcu 16, 17, Isus spune: „Şi vor vorbi în limbi noi". I Cor. 14, 27 ne arată că vorbirea in limbi devenise aşa de frecventă, încit, la un moment dat, a fost necesar să se facă o limitare a acesteia, mai ales în biserică, in public, aşa cum se procedează şi in zilele noastre în adunările penticostale. Totuşi această manifestare a Duhului nu trebuie în nici un caz să fie oprită. (I Cor. 14, 39.)
De aceea, noi apreciem nespus de mult acest dar al Tatălui, această făgăduinţă şi vrem să avem parte de ea, ca şi cei 120 de credincioşi de !a Rusalii.
75

9. SFINŢIREA DEPLINĂ

Biblia ne cheamă la o viaţă de sfinţenie fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. Prin puterea Duhului Sfînt, sintem în stare, să ascultăm de porunca: „Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfinţi".
Voia lui Dumnezeu este sfinţirea deplină a tuturor oamenilor şi de aceea ea ar trebui să fie urmărită cu toată seriozitatea de toţi credincioşii, care să umble neîncetat în ascultare de Cuvintul lui Dumnezeu.
Evrei 12, 14; I Petru 1, 15—16; I Tes. 5, 23—24; I loan 2, 6

9. SFINŢIREA DEPLINĂ

După cum spunea un scriitor înzestrat: „Dacă naşterea din nou are de-a face cu natura noastră, îndreptăţirea cu situaţia noastră, înfierea cu poziţia noastră, atunci sfinţirea are de-a face cu caracterul şi conduita noastră".
Prin îndreptăţire sintem socotiţi (declaraţi) neprihăniţi pentru ca prin sfinţire să **devenim** neprihăniţi.
îndreptăţirea este ceea ce Dumnezeu a făcut **pentru noi,** în timp ce sfinţirea este ceea ce a făcut Dumnezeu **in** noi.
îndreptăţirea ne pune în bune relaţii cu Dumnezeu, în timp ce sfinţirea exteriorizează roadele acestei părtaşii — o viaţă separată de lumea păcătoasă şi consacrată pentru Dumnezeu
1. SFINŢIREA ARE UN DUBLU ÎNŢELES.
— separarea de rău;
— devotare pentru Dumnezeu. (I Tes. 4, 3.)
(A se vedea de asemenea II Cronici 29, 5. 15—18; II Tim. 2, 21; Exod 19, 20—22.)
Prin sfinţire noi sîntem curăţiţi de toată intinăciunea cărnii şi a duhului, realîzînd, în schimb, sfinţirea în frica de Dumnezeu (II Cor. 7, 1).
Aceasta însă nu este de ajuns pentru a ne separa de rău. Persoana sau obiectul sfinţit trebuie consacrat slujbei lui Dumnezeu. In acest fel citim despre sfinţirea unei case pen-

tru Dumnezeu, a unui copil pentru Domnul (punerea de o parte) etc. Însuşi Domnul Isus a fost sfinţit de Tatăl pentru a-i face voia. (A se vedea Lev. 27, 14—16; Numeri 8, 17; loan 10, 36.)
2. ÎNTR-UN PRIM SENS, SFINŢIREA ESTE O LUCRARE INSTANTANEE. I Cor. 6, 11: „Şi aşa eraţi unii din voi! Dar, aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru". Vezi şi Evrei 10, 10. 14.
Cînd credem in Domnul !sus şi-L primim ca Mîntuitorul nostru personal, sîntem, prin El, îndreptăţiţi, prin credinţă şi putem sta înaintea lui Dumnezeu fără nici o condamnare. Prin lucrarea Duhului şi a Cuvîntului lui Dumnezeu sîntem renăscuţi şi devenim făpturi noi.
Sîntem de asemenea separaţi de păcat, curăţaţi prin singeie lui Isus (I loan 1, 7) şi prin voinţa noastră, noi ne putem pune de o parte pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Astfel, El devine pentru noi „înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare". (I Cor. 1, 30.)
Din aceste considerente, toţi credincioşii sint socotiţi sfinţi în Noul Testament. Aşa îi numeşte de fapt şi Pavel (I Cor. 1,2).

3. ÎN ALT SENS, SFINŢIREA ESTE O LUCRARE PROGRESIVĂ, CONDUSĂ DE ÎNSUŞI DOMNUL ISUS, prin puterea Duhului Sfînt, cu scopul ca să ajungem la statura plinătăţii Lui. (Comparaţi Colos. 2, 10 cu 1, 28.)
Evrei 9, 13—14: .Căci dacă singeie taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îl sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cît mai mult singeie lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată Iul Dumnezeu, vă va curaţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu!"
80
In Evrei 12, 10 ni se subliniază dorinţa lui Dumnezeu de a ne face părtaşi „Sfinţeniei Sale". (Vezi şi II Corint. 3, 18; II Petru 3, 18.)
In Tesaloniceni 5, 23—24, Pavel se roagă pentru sfinţirea creştinilor din Tesalonic.
4. PENTRU ASIGURAREA SFINŢIRII, COLABOREAZĂ ATÎT LUCRAREA DIVINĂ CÎT SI CEA UMANĂ. „Dumnezeul păcii să vă sfinţească..." (loan 17, 7). A se vedea şi Fapt. Ap. 15, 9; I Cor. 1, 30; Evrei 10, 10. (Efes. 5, 25. 27.)
Sfinţirea noastră nu este realizată în noi fără lucrarea Duhului Sfînt. (I Petru 1, 2.)
Duhul Sfînt vine în noi pentru a ne face părtaşi cu Dumnezeu. (Romani 15, 16.)
5. PENTRU A ASIGURA DEPLINA SFINŢIRE SÎNT NECESARE ATÎT EFORTURILE NOASTRE PROPRII CIT ŞI COLABORAREA NOASTRĂ CU DUMNEZEU. Noi sîntem sfinţiţi prin credinţa în Hristos (Fapte Ap. 26, 18; II Cor. 7, 1; I loan 3, 2—3).
In Filipeni 3, 12—14 Pavel recunoaşte că nu a atins încă gradul perfecţiunii, dar se străduieşte să-l atingă.
6. DUMNEZEU A PREGĂTIT MIJLOACE CARE STAU LA ÎNDEMÎNA NOASTRĂ, PENTRU A NE SFINŢI. Sfinţeşte-ne prin Adevărul Tău; Cuvîntul Tău este Adevărul! (loan 17, 17.) Citirea atentă a Scripturii şi ascultarea propovăduirii acesteia, ne ajută la dobîndirea sfinţeniei (Efeseni 4, 11—12).
Evrei 12, 10: „Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Sale".
81
In Evrei 12, 14, sintem sfătuiţi să „umblăm după sfinţenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu". In Romani 6 şi II Corint. 6, creştinii sînt îndemnaţi să se separe de orice este rău şi să se consacre pe deplin lui Dumnezeu (Efes. 4, 13).
Romani 8, 13: Dacă trăiţi după îndemnurile ei, veţi muri; dar dacă, prin Duhul, faceţi să moară faptele trupului, veţi trăi.
Coloseni 3, 5—14: De aceea, omorîţi mădularele voastre cari sînt pe pă-mînt: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mînia lui Dumnezeu peste fii neascultării. Din numărul lor eraţi şi voi odinioară, cind trălaţi în aceste păcate. Dar acum, lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mînie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase care v-ar putea ieşi din gură. Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucît v-aţi desbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, şl v-aji îmbrăcat cu omul cel nou, care se înoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce L-a făcut. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul şi în toţi. Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şl prea iubiţi, îm-brăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndeţe, cu îndelungă răbdare. Ingădulţi-vă unii pe alţii şi dacă unul are pricină să se plingă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mal pe sus de toate acestea, îmbrăcaţl-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrşiril.
82
10. BISERICA
Biserica este corpul lui Hristos, locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul Său.
Fiecare credincios, născut din Duhul, este o parte integrantă a Bisericii celor intîi născuţi, care sînt scrişi în ceruri. Efeseni 1, 22—23; 2, 22; Evrei 12, 23
10. BISERiCA
Cuvîntul „Biserică" în limbajul modern are sensuri variate. Prin aceasta înţelegem o clădire, o adunare, o asociaţie (denominaţiune), precum şi creştinismul în general. Unele din aceste înţelesuri nu le găsim în Noul Testament. 160 de texte biblice care se referă la biserică ar fi fost oportun să fie traduse prin cuvîntul „adunare" (vezi Fapt. Ap. 19, 32. 39. 41; Evrei 12,23). In afară de cele cîteva texte arătate mai sus, in rest, avem în traducerile Bibliei cuvîntul biserică. In Noul Testament, acest cuvînt nu se referă niciodată la o clădire sau denominaţiune, ci, de obicei, la un grup de credincioşi, adunaţi pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, în rugăciune şi ascultarea Cuvintului Său.
In cîteva locuri se referă, în adevăr, la un grup de adunări, sau la întregul corp de creştini, iar într-un caz, chiar la cei răscumpăraţi din cer şi de pe pămînt. (Evrei 12, 23.)
1. FOLOSIT IN SENS UNIVERSAL, CUVÎNTUL „ADUNARE" REPREZINTĂ CORPUL LUI HRISTOS, El însuşi fiind Capul (Efes. 1, 22—23; Colos. 1, 18—19; 2, 19).
Efeseni 1, 22—23: El l-a pus totul sub picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi.
Colos. 1, 18—19; 2, 19: El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întîi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întîietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască
85
Adunarea universală nu este o organizaţie, ci un organism, care pulsează în fiecare membru cu viaţa Domnului Hristos, care conduce (dirijează) mişcarea întregului corp şi a fiecărui credincios în parte, transmiţînd fiecăruia înţelepciunea Sa, neprihănirea, efinţirea, viaţa şi puterea (I Cor. 1, 24. 30; loan 6, 32—35).
Astfel, printr-o strînsă comuniune cu Hristos, fiecare credincios, deşi umilit şi izolat, este legat de restul frăţietăţii într-un singur organism, care pulsează prin dragostea şi harul lui Isus, din plinătatea căruia am gustat cu toţii (loan 1, 14. 16). Şi fiecare dintre membrii acestui corp are rolul său in acest mare organism. (I Cor. 12 şi Romani 12.)
2. BISERICA UNIVERSALĂ ESTE DESCRISĂ CU SIMBOLUL UNUI TEMPLU. (I Cor. 3, 9—17; 6, 19; Efes. 2,

20—22;
in El ... şi nu se ţine strîns de Capul, din care tot trupul, hrănit şi bine închegat, cu ajutorul încheeturilor şi legăturilor, îşi primeşte creşterea pe care i-o dă Dumnezeu.
1 Cor. 3, 9—15: Căci noi sintem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sinteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meşter-zidar înţelept, am pus temelia şi un altul clădeşte deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă şi care este Isus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fin, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, râmîne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cit despre el, va fi mintuit, dar ca prin foc.
I Cor. 3, 16—17: Nu ştiţi că voi sînteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locueşte in voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt: şi aşa sinteţi şi voi.
I Cor. 6, 19: Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfînt, care locueşte în voi, şi pe care L-aţi primit dela Dumnezeu? Şi că voi nu sînteţi ai voştri?
86
I Tim. 3, 15; I Petru 24, 5; Apoc. 21, 3.) La care apostolii şi profeţii sînt pietrele de fundament iar Hristos piatra din capul unghiului, care susţine întreaga clădire. (Compară I Cor. 3, 12—13 şi Efeseni 2, 20—22.)
3. BISERICA UNIVERSALĂ ESTE MIREASA LUI HRISTOS. (II Cor. 11, 2; Efes. 5, 25—27; Apoc. 19, 7; 22, 17.) Isus în-
Efeseni 2, 20—22: .. . . fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. In El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfînt in Domnul. Şi prin El şl voi sinteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul".
I Tim. 3, 15: Dar dacă voi zăbovi, să ştii cum trebuie să te porţi în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stilpul şi temelia adevărului.
I Petru 2, *4*—5: Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Si voi, ca nişte pietre vii, sînteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfîntă şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.
Apoc. 21, 3: Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oameniil El va locul cu ei, şl ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor".
II Cor. 11,2: Căci sînt gelos de voi cu o gelozie după voia lul Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.
Efeseni 5, 25—27: Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a Iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească după ce a cură-ţit-o prin botezul cu apă prin Cuvint, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă şi fără prihană.
Apoc. 19, 7; 22, 17: „Să ne bucurăm, să ne veselim şl să-l dăm slavăl Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit. . ." Şi Duhul şi Mireasa zic: „Vino!" Şi cine aude, să zică „Vinol" Şl celuice îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără platăl
87
suşi este Mirele (loan 3, 29; Matei 25, 6). Mireasa se pregăteşte în prezent pentru a deveni soţia Mielului (Apoc. 21, 2), în scopul de a fi pentru totdeauna nedespărţită de El (I Tes. 4, 17).
4. BISERICA LOCALĂ (ADUNAREA) TREBUIE SĂ FIE COMPUSĂ NUMAI DIN MEMBRII NĂSCUŢI DIN NOU, fiinţe născute şi umplute de Duhul Sfînt, care fac voia lui Hristos, fiecare la rîndul lui constituind o parte din marea adunare universală.
5. PENTRU DESĂVÎRŞIREA BISERICII, HRISTOS A LĂSAT APOSTOLI, PROFEŢI, EVANGHELIŞTI SI ÎNVĂŢĂTORI (Efes. 4, 8. 11).
6. DUHUL SFÎNT LUCREAZĂ **ÎN** SI **PRIN** BISERICA LUI DUMNEZEU, locuind în credincioşi, călăuzindu-i in tot adevărul, descoperindu-l pe Hristos şi schimbîndu-i pe cei credincioşi, atunci cînd aceştia I se supun şi sint gata să crească pină la statura lui Hristos (II Cor. 3, 18; Efes. 4, 12—17).
Apoc. 21, 2: Şi eu am văzut cobortndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfintă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul el.
Efes. 4, 8. 11: De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor". Si El a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători.
Efes. 4, 12—17: „. . . pentru desăvîrşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copil, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vînt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la cel
7. ADEVĂRATA BISERICĂ A LUI DUMNEZEU NU CUNOAŞTE ALT DĂTĂTOR DE LEGI DECÎT PE HRISTOS. De asemenea, nu-şi găseşte în altceva plăcerea cea mai mare decît în a-L servi pe El, a face voia Lui şi a căuta să ajungă asemenea Lui (I loan 3, 1—3). Plină de dragostea Sa, biserica aşteaptă revenirea Lui (I Tes. 1, 9—10). Aceasta este Biserica despre care a vorbit Domnul in Matei 16, 18.

ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şl strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheetură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste, lată dar ce vă spun şi mărturisesc eu în Domnul: să nu mal trăiţi cum trăiesc paginii, în deşertăciunea gîndurilor lor.. ."
I loan 3, 1—3: Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copil ai lui Dumnezeu! Şi sintem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiţilor, acum sântem copil ai Iul Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El; pentru că II vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat.
I Tesalonlcen! 1, 9—10: Căci ei înşişi istorisesc ce primire ne-aţi făcut, şi cum de la idoli v-aţi întors la Dumnezeu, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu şi adevărat, şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morţi: pe Isus, care ne izbăveşte de mînia viitoare.
89

11. SLUJBA DIVINĂ ŞI EVANGHELIZAREA
Scopul acestei lucrări este dublu:
1. Evanghelizarea lumii;
2. Zidirea trupului lui Hristos ...
Marcu 16, 15—20; Efeseni 4, 11—13

11. SLUJBA DIVINĂ ŞI EVANGHELIZAREA

Biserica este în acelaş timp şi un organism şi o organizaţie. Ca organism, este o expresie a vieţii lui Hristos implantată în fiecare credincios (Gal. 2, 20; Colos. 3, 3), şi în întregul grup de credincioşi prin corpul Său mistic (Romani 12, 4—5; I Cor. 12, 12—13. 27; Efeseni 1, 22—23; Colos. 1, 18—19). Ca organizaţie, fiecare membru are datoria sa particulară, puterea, darul şi lucrarea pentru progresul general. Toate acestea sînt pe larg arătate in I Cor. 12.

Romani 12, 4—5: Căci, după cum într-un trup avem mal multe mădulare, şi mădularele n-au toate aceiaşi slujbă, tot aşa şi noi, cari sîntem mulţi, alcătuim un singur trup in Hristos; dar, fiecare în parte, sîntem mădulare unii altora.

I Cor. 12, 12—13. 27: Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, — tot aşa este şi Hristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie ludei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Voi sînteţl trupul Iul Hristos şi fiecare, in parte, mădularele lui.

Efeseni I, 22—23: El l-a pus totul sub picioare şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi.

Col. 1, 18—19: El este capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel intîi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă intîie-tatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El...

93

1. HRISTOS ESTE CAPUL BISERICII SAU ADUNĂRII. In Efeseni 1, 22—23 citim că Dumnezeu „l-a pus totul sub picioare", şi „L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui..." (vezi de asemenea Efes. 5, 23). Precum capul conduce activitatea trupului, tot aşa Hristos conduce fiecare membru al corpului spiritual, Biserica (I Cor 12, 4—6). El ests Domnul nostru care are puterea să dirijeze chiar şi cele mai mici detalii ale vieţii noastre. Cine refuză această autoritate divină şi nu vrea să asculte de El umblind după îndemnurile propriei firi, nu va putea cunoaşte niciodată dulceaţa vieţii sfinte.

2. CÎND HRISTOS S-A ÎNĂLŢAT LA CER, EL A DAT DARURI BISERICII SALE. (Efes. 4, 9—16.) Printre acestea se numără şi conducătorii lucrării Sale de pe pămint. Nimic n-ar fi mai curios decît o armată fără ofiţeri.

Nimic mai de neconceput ca o turmă fără păstor. Şi biserica este asemănată cu o turmă de oi (loan 21, 16—17). Cuvintul „păstor" se înîîlneşte de mai multe ori în Vechiul Testament, dar numai odată în Noul Testament (Efes. 4, 11).

I Cor. 12, '1—6: Sînt felurite daruri, dar este acelaş duh; sînt felurite slujbe, dar este acelaş Domn; sînt felurite lucrări, dar este acelaş Dumnezeu, care lucrează totul in toţi.

loan 21, 16—17: l-a zis a doua oară: .Simone, fiul Iul lona, Mă iubeşti?" „Da Doamne", l-a răspuns Petru, .ştii că Te iubesc". Isus l-a zis: „Paşte oiţele Mele". A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui lona, Mă iubeşti?" Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubeşti?" Şi l-a răspuns „Doamne, Tu toate le ştii; ştii că Te iubesc". Isus l-a zis: „Paşte oile

Metal"

Efes. 4, 11: „Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evan-ghelişti, pe alţii păstori şi învăţători. . ."

94

3. TREBUIE SĂ FACEM DEOSEBIRE ÎNTRE DARURILE DUHULUI SI CELE ALE LUI HRISTOS. Darurile Duhului (Fapt. Ap. 2, 38; 11, 17) reprezintă asigurarea Duhului însuşi de a rămîne pentru totdeauna cu noi. (A se vedea loan 14, 16—17.) Acest lucru noi îl dobindim odată cu botezul Duhului Sfînt (Fapt. Ap. 1,5; 2, 1—4). Darurile Duhului sînt puteri în cel credincios (I Cor. 12).

Darurile lui Hristos sînt în slujitorii Săi, conducători calificaţi pentru lucrare în biserica Sa, pentru a o conduce, a o hrăni şi pentru a o instrui (I Cor. 12, 28; Efes. 4, 11; II Tim. 4, 1—2; Evrei 13, 7. 17; vezi şi loan 15, 16).

Fapt. Ap. 2, 38; 11, 17: „Pocăiţi-vă" Ie-a zis Petru, .şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfîntului Duh. Deci, dacă Dumnezeu Ie-a dat acelaş dar, ca şi nouă, cari am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?"

loan 14, 16—17: Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămină cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi îl cunoaşteţi, căci rămîne cu voi şi va fi în voi.

Fapt. Ap. 1, 5; 2, 1—4: Căci loan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfînt. In ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaş loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vîjiitul unui vînt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat cîte una pe fiecare din ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfînt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.

I Cor. 12, 28: Şi Dumnezeu a rînduit în Biserică, întîi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cîrmuirilor şi vorbirii în felurite limbi . . .

II Tim. 4, 1—2: Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Isus, care are să judece vii şi morţii şi pentru arătarea şi împărăţia Sa, propovăduejte Cuvîntul, stărueşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndeţea şi învăţătura.

95

4. ÎN MARELE TEMPLU SPIRITUAL AL LUI DUMNEZEU, HRISTOS ESTE PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI, IAR APOSTOLII ŞI PROFEŢII PIETRELE DE TEMELII (Efes. 2, 20). Apostolii şi profeţii sint cele două ranguri de lucrători menţionaţi de Pavel cu ocazia enumerării darurilor Domnului Isus pentru Biserica (Efes. 4, 11). Apoi în rindul al treilea vin evan-gheiiştii. Misiunea acestora este de a răspîndi Evanghelia acolo unde nu e încă cunoscută. Locul patru este rezervat păstorilor şi învăţătorilor. Acestea două sînt „cumulate" pentru că episcopul sau pastorul trebuie să fie apt şi pentru învăţătură. (I Tim. 3, 2.) Şi noi adăugăm că învăţătorul trebuie

să fie apt şi pentru predică.
Strigătul de mare nevoie al zilei de astăzi este lucrarea de învăţarea Scripturii.
Penticostalismul nu poate trăi numai din „manifestări" ale Duhului şi nici numai prin doctrine. Aici trebuie să intervină făgăduinţa minunată a Domnului.
5. CUVÎNTUL „PASTOR" SAU „EPISCOP" DENOTĂ ACEIAŞI LUCRARE, respectiv „supraveghetor" (grec). In unele
Evrei 13, 7. 17: Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitaţi-vă cu băgare de seamă la sfirşitul felului lor de vieţuire şl urmaţi-le credinţal Ascultaţi de mai marii voştri şi fiţi-le supuşi, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinind, căci aşa ceva nu v-ar fi de niciun folos.
Pavel repetă mereu, insistînd asupra menirii sale de a fi un apostol, conform trimiterii Domnului. Fapt. Ap. 26, 16—18; Romani 1, 1; I Tim. 1, 12; I Cor. 9, 16—17.
Efes. 2, 20: Fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.
96
biserici existau mai mult de un episcop (Filip. 1,1; Fapt. Ap. 20, 28).
Calificarea ce se cere pentru această (mare) înaltă şi sfintă chemare este prezentată pe larg în epistolele către Timotei şi către Tit.
Nu volumul de învăţătură (carte), nu abilitatea naturală, elo-cinţa sau altele de felul acesta pot califica pe un lucrător din cimpul Evangheliei, pentru a fi pregătit în slujba Domnului. Ci aşa cum a aşteptat Domnul Isus, trebuie să aştepte şi toţi slujitorii Evangheliei, mai întîi puterea de sus. (F. Apost. 1, 4—8; Matei 3, 16—17; Luca 4, 14—21.)
Fii. 1,1: „Pavel şi Timotei, robi ai lui Hristos Isus, către toţi sfinţii in Hristos Isus, cari sînt în Filipi, împreună cu episcopii şi diaconii: . . ."
Fapt. Ap. 20, 28: Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfint episcopl, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a cîştigat-o cu însuşi Sîngele Său.
Luca 24, 49: „Şi iată că voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; dar rămîneţi în cetate pină veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus".
Fapt. Ap. 1, 4—8: „Pe cind se afla cu ei, Ie-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, pe care, Ie-a zis El, aţi auzit-o de la Mine, Căci loan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfint". Deci apostolii, pe cînd erau strînşi laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, in vremea aceasta, ai de gînd să aşezi din nou împărăţia lui Israel?" El Ie-a răspuns: „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl Ie-a păstrat sub stă-pînirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, cind se va pogori Duhul Sfint peste voi, şi-Mi veţi fi martori in Ierusalim, in toată ludeea, în Samaria şi pînă la marginile pămintului".
Matei 3, 16—17: „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceea cerurile s-au deschis şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se in chip de porumbel şi venind peste El. Şi din ceruri s-a auzit un glas, care zicea „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea".
97
Dacă vreţi ca Lucrarea voastră să fie o continuare a Lucrării Sale, sau mai exact spus, dacă vreţi ca El să-şi continue Lucrarea Sa prin noi (loan 14, 12—13) atunci trebuie şi voi să fiţi însoţiţi de aceiaşi putere de care a fost însoţit şi El.
6. SCOPUL LUCRĂRII DIVINE ESTE DUBLU:
a) EVANGHELIZAREA LUMII
b) EDIFICAREA (ZIDIREA) BISERICII LUI DUMNEZEU
Astăzi avem nevoie de centre evanghelice ca Antiohia, de păstori şi învăţători înzestraţi de însuşi Dumnezeu, de lucrători care să-şi iubească turmele pînă la sacrificiu.
7. O MARE RĂSPUNDERE STA PE UMERII LUCRĂRII EVANGHELIEI. Predicatorul esîe un veghetor pe zidurile Sionului. El vede pericolul şi trebuie să avertizeze pe păcătoşii de mînia ce se va revărsa peste cei necredincioşi. Recitiţi Ezechel 33, 1—16.
Luca 4, 14—21: Isus, plin de puterea Duhului, s-a întors în Galileea şi I s-a dus vestea în tot ţinutul de primprejur. El învăţa pe oameni în sinagogile lor şi era slăvit de toţi. A venit în Nazaret, unde fusese crescut; şi, după obiceiul Său, in ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească. Şi I s-a dat cartea proorocului Isaia. Cînd a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pen-trucă M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul de indurare al Domnului". In urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, şi a şezut jos. Toţi cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Azi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-aţi auzit".
loan 14, 12—13: „Adevărat, adevărat vă spun, că" cine crede in Mine, va face şl el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decît acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl; Şi orice veţi cere în numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.
Mustrări groaznice sint rezervate păstorilor leneşi, lacomi, adormiţi, beţi, precum ii arată Isaia 56, 9—12. (Citiţi de asemenea: Ier. 6, 13—14; 23, 14; 50, 6; Ezechel 34, 2—16.)
8. RĂSPLATA LUCRĂTORULUI ESTE DIRECT PROPORŢIONALĂ CU RĂSPUNDEREA SA. (Marcu 10,28—31.)
Isaia 56, 9—12: Veniţi toate fiarele de pe cîmp, veniţi de mîncaţi, toate fiarele din pădure! Toţi păzitorii lui sînt orbi, fără pricepere; toţi sînt nişte cîini muţi, cari nu pot să latre; aiurează, stau tolăniţi şi le place să doarmă. Totuşi sînt nişte cîini lacomi cari nu se mai satură. Sint nişte păstori cari nu pot prirepe nimic; toţi îşi văd de calea lor, fiecare umblă după folosul lui, fără abatere: „Veniţi, zic ei — am să caut vin, şi ne vom îmbăta cu băuturi tari! Mîine vom face tot ca azi, ba încă şi mai răul"
Marcu 10, 28—31: Petru a început să-l zică: „Iată că mi-am lăsat totul şi Te-am urmat". Isus a răspuns: „Adevărat, vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau fraţi sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine şi pentru Evanghelie, şi să nu primească acum, in veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viaţa veşnică. Mulţi din cei dintîi vor fi cei de pe urmă şi mulţi din cei de pe

urmă vor fi cei dintîi".
99
12. VINDECAREA DIVINĂ
Eliberarea de boală este prevăzută în lucrarea de ispăşire şi este un privilegiu al tuturor credincioşilor.
Isaia 53, 4—5; Matei 3, 16—17
12. VINDECAREA DSV1NĂ
John Wesley subliniază importanţa textelor de la Iacov 5, 14—15 şi de la Marcu 6, 13. In jurnalul său, Wesley aminteşte de peste 240 cazuri de vindecări divine care au avut loc în cadrul serviciilor divine la care a participat el. Dacă acest dar divin a fost pierdut prin necredinţă, este rezonabil a fi redobîndit tot prin credinţă. De-a lungul secolelor după epoca apostolilor Domnului, au existat multe persoane care individual, prin credinţa lor in Dumnezeu, printr-o credinţă Nou Testamentală, au cerut şi au obţinut în numele lui Isus Hristos vindecarea corpului lor.
Către sfîrşitul secolului trecut au fost citeva cazuri de vindecări care au prevestit revărsarea acestui har din secolul nostru. Numărul celor vindecaţi a crescut considerabil în anii noştri, cînd revărsarea Duhului Sfînt a fost deplină. Poporul penticostal acceptă în totalitate doctrina vindecărilor divine, căci aproape fiecare credincios are într-un fel sau altul, o experienţă personală în acest sens. Chiar şi cei nebotezaţi cu Duhul Sfint, cred in posibilitatea vindecării divine, fiind de acord în unanimitate cu următoarele principii:
1. BOALA ŞI MOARTEA AU VENIT ASUPRA OMENIRII DIN CAUZA PĂCATULUI (Romani 5, 12).
2. ESTE VORBA DE UN BLESTEM, ÎNGĂDUIT DE DUMNEZEU CA SĂ VINĂ ASUPRA OMULUI DIN PRICINA NEASCULTĂRII SALE. (Exod 15, 26; Deut. 28, 15—68.)
103

3. NU DUMNEZEU, CI DIAVOLUL ESTE AUTORUL BOLII ŞI MORŢII. Dumnezeu este autorul şi dătătorul de viaţă şi a sănătăţii. Domnul Isus a venit în lume ca să distrugă lucrările celui rău. Acest lucru este arătat **atît** în cartea lui Iov cît şi în alte cărţi ale Bibliei (F. Ap. 10, 38; Luca 13, 11—17; Evrei 2, 14—15; I Ioan 3, 8).
Exod 15, 26: El a zis: Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sint Domnul care te vindecă.
Fapt. Ap. 10, 38: „. . . cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfînt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc in loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul; căci Dumnezeu era cu El."
Luca 13, 11—17: Şi acolo era o femeie stăpînită de 18 ani de un duh de neputinţă; era gîrbovă şi nu putea nicidecum să-şi îndrepte spatele. Cînd a văzut-o Isus, a chemat-o şi l-a zis: „Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta!" Şi-a întins miinile peste ea: îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu. Dar fruntaşul sinagogii, mîniat că Isus săvîrşise vindecarea aceasta în ziua Sabatului, a luat cuvintul şi a zis norodului: „Sînt şase zile în care trebuie să lucreze omul; veniţi dar In aceste zile să vă vindecaţi, şi nu în ziua Sabatului!" .Făţarnicilor", i-a răspuns Isus; „oare în ziua Sabatului nu-şi desleagă fiecare din voi boul sau măgarul dela iesle, şi-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam, şi pe care Satana o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?" Pe cind vorbea El astfel, toţi protivnicii Lui au rămas ruşinaţi; şi norodul se bucura de toate lucrurile minunate pe cari le făcea El.
Evrei 2, 14—15: Astfel dar, deoarece copii sînt părtaşi sîngelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul şi să izbăvească pe toţi aceea, cari prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor.
I Ioan 3, 8: Cine păcătueşte, este de la diavolul, căci diavolul păcătueşte dela început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.
104
4. HRISTOS A FOST FĂCUT BLESTEM PENTRU NOI, în scopul ca noi să devenim liberi de blestemul păcatului. (Gal. 3, 10—14.)
5. PRIN JERTFA SA, AVEM DEPLINĂ ASIGURARE PENTRU VINDECAREA NOASTRĂ FIZICĂ, precum şi eliberare de sub vina, pedeapsa şi puterea păcatului.
6. BINECUVÎNTĂRILE JERTFEI SALE POT FI DOBÎNDITE PRIN CREDINŢĂ ŞI NUMAI PE CALEA El. Ele cresc in viaţa noastră, numai pe măsura dezvoltării credinţei. Domnul Isus a spus orbului Bartimeu şi ne întreabă şi pe noi: „Ce vrei să-ţi fac?" (Marcu 10, 51.) Apoi vine singurul răspuns: „Facă-vi-se după credinţa voastră!" (Matei 10, 29.)
7. VINDECAREA DIVINĂ ESTE O PARTE DIN EVANGHELIE (Luca 4, 18—19; Matei 10, 7—8; Luca 10, 9; Marcu 16, 15—20).
Galateni 3, 10—14: Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sînt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stărueşte in toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă". Şi că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci cel neprihănit prin credinţă va trăi. Insă Legea nu se întemeiază pe credinţă; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele". Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcîndu-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat este oricine este atîrnat pe lemn" pentru ca binecuvîntarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, in Hristos Isus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit.
Matei 8, 17: .....ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul
Isaia, care zice: El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat boalele noastre".
I Petru 2, 24: El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.
Matei 10, 7—8: Şi pe drum propovăduiţi şi ziceţi: .împărăţia cerurilor este aproape!" Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.
105
8. VOIA LUI DUMNZEU ESTE VINDECAREA TUTUROR BOLNAVILOR, pentru că Işus şi apostolii au vindecat pe toţi care au venit la ei pentru vindecare (Matei 8, 16; Fapt. Ap. 5, 12—19).
9. DOMNUL ISUS A ÎMPUTERNICIT SĂ FACĂ VINDECĂRI MAI INTÎI PE CEI 12, APOI PE CEI 70, APOI

ÎNTREAGA BISERICĂ IAR ÎN CELE DIN URMĂ PE FIECARE CREDINCIOS IN PARTE. (Vezi loan 14, 12—13 şi textele citate la paragraful 7.)
10. ULTIMILE CUVINTE ALE LUI ISUS înainte de înălţarea Sa la cer, după **Marcu** 16, 18 constitue o promisiune referitoare la puterea vindecătoare: „Vor pune miinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşa".
11. NICI UN OM, NICi O BISERICĂ, NICI UN ÎMPĂRAT ŞI NICI O ALTĂ AUTORITATE NU ARE DREPTUL SĂ CONTRAMANDEZE PORUNCILE DOMNULUI.
12. HRISTOS VINDECĂ PE BOLNAVI ŞI ÎN ZILELE NOASTRE. Unde sînt urmate căile şi instrucţiunile Sale, acolo se manifestă şi lucrările minunate ale Domnului nostru. (Luca 7, 21—22.)
Luca 10, 9: .....să vindecaţi pe bolnavii care vor fi acolo, şl să le ziceţi:
împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi".
Matei 8, 16: „Seara, au adus la Isus pe mulţi îndrăciţi. El, prin Cuvîntul Lui, a scos din ei duhurile necurate şi a tănăduit pe toţi bolnavii . .."
Fapt. Ap. 5, 12. 15: „Prin mîinile apostolilor se făceau multe semne şl minuni în norod. Toţi stăteau împreună în pridvorul lui Solomon . . ." „. . . pînă acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe uliţe, şi îi puneau pe paturi şi pe aşternuturi, pentru ca, atunci cînd va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei". Duceţ!-vă şi voi în lume şi spuneţi la toţi oamenii acelaş lucru.

13. SPERANŢA BINECUVÎNTATĂ (RĂPIREA)
învierea celor adormiţi în Hristos şi răpirea lor împreună cu cei ce vor fi în viaţă la venirea Domnului, este cea mai mare speranţă a Bisericii.
I jes. 4, 16—17; Romani 8, 23; Tit 2, 13; I Cor. 15, 51—52

13. SPERANŢA BINECUVÎNTATĂ (RĂPIREA)
„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mintuire pentru toţi oamenii, a fost arătat, şi ne invaţă s-o rupem cu păginitatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptînd fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor Isus Hristos. El s-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, şi să-Şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru fapte bune." (Tit. 2, 11—14.)
„Speranţa binecuvîntată" în unele traduceri, „fericita nădejde" in versiunea românească, constitue speranţa venirii secrete a Mîntuitoruiui pentru a-şi răpi Biserica. Aceasta se bazează pe făgăduinţele lui Hristos însuşi, repetate de atîtea ori in Sfintele Scripturi. (Luca 21, 36; loan 14, 2—3; I Tes. 4, 13—16; Romani 8, 23—24; I loan 3, 1—3.)
Luca 21, 36: „Vegheaţi dar în tot timpul, şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea, cari se vor întîmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului Omului!"
loan 14, 2—3: In casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sint Eu, să fiţi şi voi.
I Tes. 4, 13—17: Nu voim fraţilor, să fiţi in necunoştinţă despre cel ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, cari n-au nădejde. Căci dacă

Dar de ce este arătat că această aşteptare (speranţă) este
binecuvintată?
Pentrucă ea înseamnă foarte mult pentru biserică, lată citeva
din acestea:
1. RĂPIREA NE VA SCUTI DE MAREA ÎNCERCARE (Luca 21, 36). „Fiindcă ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul incercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pămîntului." (Apoc. 3, 10.)
2. VENIREA DOMNULUI ISUS PENTRU A LUA PE A! SĂI ESTE SPERANŢA NOASTRĂ IMINENTĂ. Pe noi nu ne interesează Antichristul sau marea încercare. Urechile noastre aşteaptă sunetul trîmbifei din urmă. Ochii noştri scrutează
cerurile.....aşteptînd fericita noastră nădejde..." (I Tes.
1, 10). „Tot aşa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură
credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. lată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvîntul Domnului: noi cei vii, care vom rămînea pînă la venirea Domnului nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trîmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întîi vor învia cei morţi în Hristos, apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul in văzduh; şl astfel vom fi totdeauna cu Domnul.
Romani 8, 23—24: Şi nu numai ea, dar şi noi, cari avem cele dintîi roade ale Duhului, suspinăm in noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mîntuiţi. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui?
I loan 3, 1—3: Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi sîntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiţilor, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat.

dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L aşteaptă" (Evrei 9, 28).
3. ÎN PREAJMA RĂPIRII, DIAVOLUL ŞI Al SĂI VOR FI ARUNCAŢI DIN LOCURILE ÎNALTE (Efes. 6, 12; Apoc. 12,
7—12).
4. LA RĂPIRE, SFINŢII CARE AU MURIT VOR FI ÎNVIAŢI ÎN GLORIE. „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu

glasul unui arhanghel şi cu trîmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întîi vor învia cei morţi în Hristos" (I Tesaloniceni 4, 16). Cuvintele „mas întîi" vor învia cei morţi, înseamnă înainte de a se face ceva pentru cei vii. in I Corinleni 15, 22, Pavel scrie: „Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos".
Despre corpul în care vom învia, se spune: I Cor. 15, 42—44: „Aşa este şi învierea morţilor. Trupul este semănat în putrezire, şi înviază în neputrezire; este semănat în ocară, şi înviază în slavă; este semănat în neputinţă, şi înviază în putere; este semănat trup firesc şi înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este şi un trup duhovnicesc".
Apoc. 12, 7—12: Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul şi îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mîntuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, şi stăpinirea Hris-tosului Lui; pentru că pîrîşul fraţilor noştri, care zi şi noapte îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului şi prin cuvîntul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar pînă la moarte. De aceea bucuraţi-vă ceruri şi voi care locuiţi în ceruri! Vai de voi pămînt şi mare! Căci diavolul s-a pogorit la voi cuprins de o mînie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme.
111
5. LA RĂPIRE, SFINŢII CARE VOR FI ÎN VIAŢĂ, VOR FI TRANSFORMAŢI. I Cor. 15, 51—52: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, intr-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiţă. Trimbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi". Filipeni 3, 20—21: „Dar cetăţenia noastră este in ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mintuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile". I ioan 3, 2: „Prea iubiţilor, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci cînd se va arăta El, vorn fi ca El, pentru că îl vom vedea ana cum este."
Această transformare a corpurilor celor morţi ca şi a corpurilor vii, la venirea lui Hristos, Pavel o numeşte în Romani 8, 23 „răscumpărarea trupului nostru".
6. LA RĂPIRE SFINŢII CARE VOR FI ÎN VIAŢĂ VOR FI RIDICAŢI ÎMPREUNĂ CU MORŢII ÎNVIAŢI. I Tes. 4, 17: „Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca se întîmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul".
Binecuvîntată **strfngerel**
7. RĂPIREA FACE POSIBILĂ BIRUINŢA ASUPRA MORŢII (şi a mormîntului) A CELOR VII ŞI A CELOR MORŢI ÎN HRISTOS. Isaia 25, 8: .....nimiceşte moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu şterge lacrimile de pe toate feţele şi îndepărtează de pe tot pămîntul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit". I Cor. 15, 51: „Iată vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi".
Acest gînd l-a inspirat pe Pavel, folosindu-se de textul din Osea 13, 14, să scrie minunatele cuvinte din I Cor. 15, 55—57:
112
„Unde îţi este biruinţa moarte? Unde îţi este boldul, moarte? Boldul morţii este păcatul şi puterea păcatului este Legea. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos".
8. RĂPIREA RIDICĂ PE SFINŢI PENTRU TOTDEAUNA DEASUPRA DURERII, BOLII ŞI ÎNGRIJORĂRII. Citiţi pentru dumneavoastră Osea 13, 14; Apoc. 7, 16—17; 14, 13; 21, 4. Dintr-o lume de sărăcie şi durere, de nebunie şi chin, de războaie şi nenorociri, de plînsete şi vaiete, de moarte şi dezolare, noi sîntem smulşi şi mutaţi dintr-odată intr-o altă lume plină de fericire, pace şi bucurie, în care: „Dumnezeu însuşi va şterge lacrimile" (Apoc. 7, 17), şi grijile pentru totdeauna vor dispare (Isaia 35, 10). Ce schimbare! Slăvită nădejde!
9. LA RĂPIRE, SFINŢII VOR PRIMI, IN SFÎRŞIT, RĂSPLATA DUPĂ FAPTELE LOR. Apoc. 22, 12: „Iată, Eu vin curind; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui".
Şi atunci vom fi pentru totdeauna cu Domnul (ITesalon.4,17).
Psalmul 17, 15: „Dar eu, în nevinovăţia mea, voi vedea faţa Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău".
Psalmul 16, **11:** „Imi vei arăta cărarea vieţii; înaintea feţei Tale sint bucurii nespuse, şi desfătări vecinice în dreapta Ta!"
O, tu binecuvîntată nădejde!
113
14. DOMNIA DE O MIE DE ANI
Descoperirea Domnului Isus din cer, salvarea naţională a Israelului şi domnia de 1000 de ani a lui Hristos pe pămînt, cons-titue esenţialele promisiuni ale Bibliei şi speranţa lumii.
II Tes. 1, 7; Apoc. 19, 11—14; Romani 11, 26—27; Apoc. 20, 1—7
14. DOMNIA DE O MIE DE ANI
Cuvintul „mileniu", provine din limba latină, fiind derivat din **miile (o** mie) **şi annu** (an). El înseamnă 1000 de ani, în general, şi se referă, in special, la domnia de 1000 de ani de pe pă-mînt. Cel mai semnificativ text biblic referitor la această problemă îl găsim in Apocalipsă cap. 20, 1—10. In primele 7 versete din acest capitol, perioada de 1000 de ani este menţionată de 6 ori.
1. EXISTĂ DOUĂ ŞCOLI (PĂRERI) MARI DE INTERPRETARE PRIVIND MILENIUL: prima este **postmilenială,** iar cea de a doua ps-emilenială.
Postmilenialiştii sînt de părere că mileniul se va produce prin predicarea Evangheliei în toată lumea şi că Hristos nu va veni decît după trecerea unei perioade de 1000 de ani, după care va judeca pe cei vii şi pe cei morţi.
Această părere o împărtăşeau foarte multe biserici din trecut, în timp ce predicatori celebri ca C. H. Spurgeon, D. L. Moody, J. W. Chapman, A. J. Gordon şi A. B. Simpson, care erau împotriva acestei teorii, erau socotiţi periculoşi.
Cealaltă părere susţine că mileniul nu poate veni pînă nu vine Hristos şi îngerii Săi ca să facă judecată cu toţi

duşmanii Săi (Iuda 14, 15), distrugînd orice vestigiu al satanei şi a lui antichrist (Matei 13, 41; Daniel 2, 34—35). Aceasta este de altfel şi poziţia Bisericii lui Dumnezeu penticostale.
117

2. EVREII VOR FI READUNAŢI ÎN PALESTINA. Ezechiel 36, 24—28. Templul din Ierusalim va fi rezidit şi Ierusalimul va deveni centrul administraţiei Domnului Isus. (Ier. 3, 17; Mica 4, 8.) Atunci Domnul va reclădi Cortul lui David (Amos 9, 11—12; Fapt. Ap. 15, 16—17).

Iuda 14, 15: „Şi pentru ei a proorocit Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam, cînd a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, şi de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi".

Matei 13, 41: Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din împărăţia Lui toate lucrurile, cari sînt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvîrşesc fărădelegea.

Daniel 2, 34—35: Tu te uitai la el, şi s-a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mîini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului, şi le-a făcut bucăţi. Atunci fierul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărîmat împreună, şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vîntul, şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărîmase chipul, s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pămîntul.

Ezech. 36, 24—27: Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strînge din toate ţările, şi vă voi aduce iarăşi în ţara voastră. Vă voi stropi cu apă curată şi veţi fi curăţiţi; vă voi curaţi de toate spurcăciunile voastre şi de toţi idolii voştri. Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele.

Unii tălmăcitori ai Scripturii sînt de părere că Evreii se vor întoarce în Palestina ca necredincioşi, precum sînt şi astăzi, că antichrist va face un legămînt cu ei, dar că peste puţin timp el îl va rupe şi va strînge naţiunile împotriva Izraelului, pentru a-l distruge în întregime. Ameninţaţi de marele pericol, evreii vor recunoaşte marea lor vina, vor plînge şi se vor căi de păcatele lor, strigînd către Dumnezeu să-L retrimită pe Domnul Isus ca Mîntuitor şi Rege. Există multe texte biblice care pot fi citate în sprijinul acestor vederi.

Ieremia 3, 17: In vremea aceea, Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate neamurile se vor strînge la Ierusalim, in Numele Domnului, şi nu vor mai urma pornirile inimii lor rele.
118

3. IN TIMPUL MILENIULUI, DOMNUL NOSTRU VA RIDICA BLESTEMUL OMULUI ŞI ÎNTREAGA CREAŢIUNE VA DEVENI ÎNFLORITOARE şi plină de roade (Rom. 8, 19—23; Ezech. 36, 30—35; Isaia 35, 1—2).

4. ÎN TIMPUL MILENIULUI LUMEA SE VA BUCURA DE 1000 DE ANI DE PACE, sub domnia prinţului Păcii. Nu va

Mica 4, 8: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni şi la tine va ajunge vechea stăpînire, împărăţia fiicei Ierusalimului".

Amos 9, 11—12: In vremea aceea, voi ridica din căderea Iul cortul lui David, îi voi drege spărturile, ii voi ridica dărîmăturile, şi-l voi zidi iarăşi cum era odinioară, ca să stăpinească rămăşiţa Edomului şi toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu, zice Domnul, care va împlini aceste lucruri.

Fapt. Ap. 15, 16—17: După aceea, Mă voi întoarce şi voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voi zidi dărîmăturile, şi-l voi înălţa din nou: pentru ca rămăşiţa de oameni să caute pe Domnul, ca şi toate neamurile peste cari este chemat Numele Meu.

Romani 8, 19—23: De asemenea şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deşertăciunii — nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o — cu nădejdea însă, că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim că pînă în ziua de azi, toată firea suspină şi sufere durerile naşterii. Şi nu numai ea, dar şi noi, cari, avem cele dinţii roade ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

Ezech. 36, 30. 35: Voi înmulţi rodul pomilor şi venitul cîmpului, ca să nu mai purtaţi ocara foametei printre neamuri. Şi se va spune atunci: „Ţara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; şi cetăţile acestea dărimate, cari erau pustii şi surpate, sînt întărite şi locuite".

Isaia 35, 1—2: Pustia şi ţara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli şi va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori şi va sări de bucurie, cu cîntece de veselie şi strigăte de biruinţă, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului şi a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreţia Dumnezeului nostru.
119

mai fi nevoie de nici o armată. Atunci armele de război se vor preface in unelte agricole (Osea 2, 18; Isaia 2, 4; Mica 4,3).

5. ÎN TIMPUL ACESTEI PERIOADE GLORIOASE, DURATA VIEŢII VA FI CU MULT PRELUNGITĂ şi moartea va fi mai degrabă o excepţie decit o regulă. (Isaia 65, 20—23.) Atunci satana va fi legat şi închis (Apoc. 20, 1—2).

6. ATUNCI DUHUL SFÎNT SE VA REVĂRSA ASUPRA ÎNTREGII FĂPTURI (Ioel 2, 28—29).

O naţiune se va naşte într-o zi (Isaia 68, 8) şi neamurile se vor întoarce la domnia lui Hristos (Isaia 60 şi 55).

Osea 2, 18: In ziua aceea, voi încheia pentru ei un legămînt cu fiarele cîmpului, cu păsările cerului şi cu tîrîtoarele pămîntului,

voi sfărîma din ţară arcul, sabia şi orice unealtă de război, şi-i voi face să locuiască in linişte.
Isaia 2, 4: El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încît din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăţa războiul.
Mica 4, 3: El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa să facă război.
Isaia 65, 20—23: Vor zidi case şi le vor locui; vor sădi vii şi le vor minca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască in ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănînce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mîinilor lor. Nu vor munci degeaba şi nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămînţă binecuvintată de Domnul, şi copii lor vor fi împreună cu ei.
120
7. TOATĂ OMENIREA ÎL VA CUNOAŞTE PE DOMNUL De la cel mai mic pînă la cel mai bătrin, toţi vor fi plini de slava lui Dumnezeu. Atunci Domnul va împăraţi pe pămînt! (Zaharia 14, 9; Isaia 2, 2.)

Zaharia 14, 9: Şi Domnul va fi împărat peste tot pămîntul. In ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume.
Isaia 2, 2: Se va întîmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor şi toate neamurile se vor îngrămădi peste el.
121
15. IAZUL DE FOC
Diavolul şi îngerii săi, fiara şi profetul mincinos şi toţi cei ce nu vor fi găsiţi scrişi în Cartea Vieţii, vor fi aruncaţi în iazul de foc care nu se stinge.
Apoc. 19, 20; 20, 10—15
15. IAZUL DE FOC

Pedeapsa pentru păcătoşii nemintuiţi este descrisă de Biblie într-o asemenea manieră că îngrozeşte orice suflet. Domnul Isus însuşi a pronunţat groaznicele pedepse care-L aşteaptă pe cel ce nu se pocăieşte. Traducerile menţionează pentru hades şi gheenă cuvîntul iad.
1. NUMEROASE TEXTE BIBLICE NE PREZINTĂ NUMELE ŞI LOCUL IADULUI. (Matei 11, 23; 16, 18; Luca 10, 15; 16, 23; Fapt. Ap. 2, 27. 31; Apoc. 1, 18; 6, 8; 20, 13—14.) Semnificaţia cuvintului este „locul spiritelor îndepărtate" (a celor bune ca şi a celor rele). Este vorba de două compartimente, despărţite printr-o prăpastie, un „golf" după cum arată Luca 16, 16. Cei drepţi, cînd mor, merg în rai, respectiv în „Sînul lui Avraam". Această denumire, provenită din Talmud, a fost preluată de Domnul Isus (Luca 16, 22).
2. RAIUL A FOST MUTAT DIN LUMEA DE SUB PĂMÎNT, LA UN LOC DIN APROPIEREA TRONULUI LUI DUMNEZEU. Schimbarea aceasta s-a făcut la înălţarea Domnului Isus. Aceasta ar corespunde cu cuvintele apost. Pavel din Efes. 4, 8—10 în care se vorbeşte despre pogorîrea lui Isus în părţile mai de jos ale pămîntului, după care a urmat înălţarea. A se vedea şi II Cor. 5, 8 şi II Cor. 12, 1—4.
3. GHEENA ERA UN LOC IN VALEA HINOMULUI, ÎN CARE SE ADUCEAU ÎN VECHIME JERTFE OMENEŞTI. (II Cronici
125
33,6; Ieremia 7, 31.) Acest cuvint grecesc se intilneşte în Matei 5, 22. 29—30; 10, 28; 18, 9; 23, 15. 32; Marcu 9, 43. 45. 47; Luca 12, 5; Iacov 3, 6.
în toate aceste locuri, cuvîntul Gheenă este rostit de Domnul Isus (exceptînd locul din Iacov) — şi toate sună ca un avertisment foarte serios.
Identificăm **„Gheenă"** şi **„iad"** cu **„iazul cu foc"** (Apoc. 19, 20; 20, 10. 14—15).
Moartea şi hadesul vor fi aruncate in iazul cu foc. Suferinţele celor pierduţi (în iazul cu foc) sînt descrise ca moartea a doua. (Apoc. 20, 14—15; 21, 8; Apoc. 20, 6.)
Iazul cu foc va fi ultima închisoare a diavolului care va fi aruncat acolo (Apoc. 20, 10).
4. DURATA PEDEPSEI, CONFORM SCRIPTURII, VA FI „FĂRĂ SFÎRŞIT". Cuvintele „focul cel veşnic" (Mat. 25, 41), „focul care nu se stinge" (Matei 3, 12; Luca 3, 17; sau Marcu 10, 43), chinul care va dura zi şi noapte pentru veci de veci (Apoc. 20, 10) şi alte texte similare arată veşnicia acestui chin rezervat diavolului, îngerilor lui şi celor ce i-au făcut voia.
16. UN CER **NOU** ŞI **UN** PĂMINT NOU
„Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pămint nou, în care va locui neprihănirea".
II Petru 3, 13; Apoc. 21, 22
126
16. UN CER NOU ŞI UN PĂMÎNT NOU
Intr-un capitol precedent, am vorbit despre domnia de o mie de ani, dar nu am menţionat nimic despre terminarea acesteia. Pavel spune că Hristos trebuie să domnească pînă la abolirea întregii autorităţi şi puteri a celui rău, pînă în clipa cînd îşi va fi pus toţi duşmanii sub picioare (I Cor. 15, 24—25). După aceasta se va trece la o perioadă în care „Dumnezeu va fi totul în toţi" (I Cor. 15, 28), perioadă superioară Mileniului.
1. LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI, SATANA VA FI ARUNCAT ÎN ÎNCHISOARE ŞI LEGAT PENTRU O MIE DE ANI. La încheerea acestuia insă, el va fi dezlegat pentru puţină vreme, în vederea strîngerii unei mari armate ce va lupta împotriva celor sfinţi. Atunci va veni foc din cer care va nimici această armată, împreună cu diavolul care va fi aruncat în iazul cu foc. (Apoc. 20, 1—10.)
2. ÎNAINTE DE MILENIU, TOŢI MORŢII ÎN HRISTOS VOR ÎNVIA, pentru „viaţă", (Ioan 5, 29), şi împreună cu cei rămaşi încă în viaţă, ei vor fi ridicaţi în cer (I Tes. 4, 13—17). La
I Cor. 15, 28: Şi cînd toate lucrurile ii vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul in toţi.

129
sfîrşitul Mileniului, cei răi vor învia „pentru judecată" (loan 5, 29), pentru a fi aruncaţi în iazul cu foc respectiv moartea a doua (Apoc. 20, 11—15; 21, 8).
Moartea şi locuinţa morţilor vor fi aruncate în acelaş iaz de foc (Apoc. 20, 14). Aceasta corespunde cu ce a spus Pavel: „Ultimul vrăjmaş care va fi nimicit, va fi moartea" (I Cor. 15, 26).
3. ÎN TIMPUL MILENIULUI, HRISTOS VA DOMNI FĂRĂ RIVAL, apoi El va preda Împărăţia lui Dumnezeu Tatăl, Guvernatorului Suprem.
4. DUPĂ CUM ENOH — ÎN A ŞAPTEA GENERAŢIE DE LA ADAM — A VĂZUT PRIN VREME „Judecata Domnului" (luda 14—15), tot aşa Petru a întrezărit distrugerea a ceea ce este vechi şi înlocuirea prin „ceruri şi pămînt nou" (II Petru 3, 5—13). Aceleaşi lucruri reţin atenţia şi lui loan in Apoca-lipsă 21, 1—2.
loan 5, 29: „. . . şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată".
Apoc. 20, 11—15: Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Celce şedea pe el. Pămintul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stind în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce eraj scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate in iazul de foc. lazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.
Apoc. 21, 8: Dar cît despre fricoşi, necredincioşi, scîrboşi, ucigaşi, cur-vari, vrăjitori, închinători la idoli şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua.
130
5. „CERURILE ŞI PĂMÎNTUL VOR TRECE" — a spus Isus (Matei 5, 18). Petru a descris cum ele se vor „topi" de căldură (II Petru 3, 10). Aceasta nu înseamnă că vor fi distruse, ci numai că ele se vor curăţa de orice lucru rău, pentru a fi pregătite noi condiţii de viaţă. Ceva asemănător a văzut şi profetul Isaia 65, 17.
Că pămintul nou va fi superior celui vechi este sigur, pentru că Dumnezeu insuşi va locui acolo, avînd chiar reşedinţa Sa în cerul nou.
6. ÎN TIMP CE STAREA CELOR PIERDUŢI SE VA ÎNRĂUTĂŢI MEREU, STAREA CELOR SALVAŢI VA FI DIN CE ÎN CE MAI BUNĂ. De la o viaţă de păcat şi luptă, vom trece la una de pace, bucurie şi biruinţă. Apoi vom intra în Mileniu, unde visurile de aur vor deveni realitate pentru ca în final să intrăm în veacul (epoca) lui Dumnezeu care va guverna totul.
7. LIMBA OMENEASCĂ ESTE PREA SĂRACĂ PENTRU A DESCRIE LUCRURILE ACESTEA. Abia reuşeşte Apocalipsa în ultimele două capitole să descrie tabloul splendorilor viitoare.
Şi Avraam a reuşit să privească înainte cu 4000 de ani —
vremurile descrise de Apocalipsa.
Vezi şi Evrei 11, 8—16.
Aceasta este „Cetatea Dumnezeului celui viu", „împărăţia
care nu se poate clătina".
Citeşte Evrei 12, 22. 28.
8. OCHIUL N-A VĂZUT, URECHEA N-A AUZIT ŞI LA INIMA OMULUI NU S-AU SUIT LUCRURILE PE CARE LE-A PREGĂTIT DUMNEZEU PENTRU ACEIA CARE-L IUBESC. Dar nouă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său (I Cor. 2, 9—10).
Citeşte Apoc. 21, 3—7.
131
APENDICE TIMPUL RĂPIRII
1. Luarea miresei lui Hristos este cunoscută sub denumirea de **răpirea bisericii (I** Tes. **4,** 17).
2. Numeroase culte printre care şi cel penticostal susţin că răpirea bisericii va avea loc înainte ca să vină necazul cel mare.
3. Afirmaţia noastră se bazează pe următoarele texte:
a) răpirea este iminentă şi poate avea loc in orice momont, după cum arată Pavel (I Tes. 19, 10; I Cor. 1, 7; I Ton. 4, l >' I Cor. 15, 51 ş.a.).
Răscumpărarea noastră este complel.iUi de i.ipnc. < .n< (••.te
mai aproape de noi decît venirea vizibilă ;i I[1].....nului In
(Luca 21, 28).
b) dacă punem timpul răpirii după no< .i/ul <:<•! nun ,iimn i nu mai putem găsi explicaţia la versetul < ,nc •.|>mn' mln .iii vă capetele sus şi aşteptaţi ... pe Fiul Său <lm < <-iiHI | i dimpotrivă, ne-am uita la începutul ne< ,i/ului iiohinml i aşteptăm mai degrabă po acesta
c) nu negăm faptul că sfinţii vor LIVCI p.nir de |>riM>i u|n
pentru aceasta este o profeţie tăcută <!<• Domnul IMI:., i.....
care a spus, că-n lume vom avea necazuri (M.itci io, ;'l :>'.• 34—36; loan 16,33).
133
In multe regiuni ale globului pămîntesc, există creştini care suferă şi în prezent, şi mulţi pecetluiesc cu propriul lor sînge mărturia credinţei.
Totuşi toate acestea nu-s nici pe departe comparabile cu necazul cel mare despre care vorbeşte Domnul, in Matei 24, 21. 29, despre care aminteşte şi Apocalipsa 3, 10.
„Fiindcă ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pămîntului.
Eu vin curînd. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa!"